

cyklisté Dukly Brno

Dominik Topinka, Tomáš Bábek, Martin Čechman

Sára Kaňková, Jakub Šťastný

ÚDA
(následník ATK, předchůdce Dukly)

DUKLA
2021

Důležitý dům armády – to byl velký cíl, na něj se upínaly oči mnohá, jimž bylo v letech padesátých kolem dvaceti let. Strach, který vznikl ze skutečnosti, že aktivní provozování sportu mimo útvar bylo v době vojenské prezijní služby skoro nemožné, nedal spát všem těm mladým, kteří propadli sportovním. (Josef Křívka, cyklistika)

Dostat se do tehdejšího ATK byl můj sen a ten se mi splnil, když jsem v roce 1952 narukoval jako sedesátý čtvrtý fotbalista k trenérství Kolkému. (Josef Masopust, fotbal)

Děk všem těm, kteří přilili na myšlenku založit armádní sportovní útvar. I dnes, kžalí dnes tuto velkou loď reprezentantů armády k prospěchu českého sportu kormidlují. (Václav Kozák, veslování)

Vzpomínkový kalendář na ÚDA

V současné době to vypadá neuvěřitelně. Ovšem nadšení pro sport se dá v české kotlině vypořádat od začátku sokolského hnutí. Přes jeho slavné slety až do začlenění tělocvičného spolku do sjednocené tělovýchovy. V ní hrála významnou roli armáda. Nejprve ATK (Armádní tělocvičný klub) a jeho pozdější proměna v ÚDA (Ústřední dům armády).

Ve vojenském klubu se za čtyři roky (1952–1956) poskládala výjimečná sportovní generace, vzešlá právě ze Sokola nebo dělnických tělovýchovných jednot, a která měla za sebou dětství nebo

dospívání během nacistické okupace, kdy na sportování nebylo moc prostoru a po-myšlení. O to větší nadšení pro pohyb, trénink, závody a zápasy tehdejší sportovci projevovali. Někteří z nich byli dokonce obojživelníci. To znamená, že na vrcholné – i reprezentační – úrovni provozovali dva sporty.

Ten, kdo do ÚDA narukoval, dostal podmínky, o jakých se jinde nesnilo. Ti nejlepší mohli trénovat dopoledne, měli k dispozici trenéry, lékaře, maséry. Během čtyřletého trvání byla do ÚDA zařazena i ženská družstva. Z dnešního pohledu byli

armádní sportovci profesionály, i když tohle slovo bylo tenkrát zapovězené.

Není divu, že se jednalo o československý sportovní výkvět: skvělé reprezentanty a absolutní špičku představovanou držiteli olympijských medailí. Tyto osobnosti ovlivnily své následníky a promlouvají až do dneška.

Prostřednictvím vzpomínkového stolního kalendáře na rok 2021 se seznámte se sportovními hvězdami z doby před téměř sedmdesátí lety.

Text: Milan Novotný

	15 Fotbal		30 Fotbal
Emil ZÁTOPEK atletika – běh	16 Střelba	Eva BOSÁKOVÁ střelba – vzdušná puška	31 Střelba
17 Střelba	18 Čteník	1 Střelba	2 Čteník
19 Fotbal	20 Sobota	3 Fotbal	
21 Hodička			

DUKLA 2021
JANUÁŘ 2021
35. týden

S kluky v týmovém spritu jsme krásně ukázali, že obrovské kvantum letních tréninků jsme dokázali na dráhovém mistrovství Evropy využít k zisku stříbra. Mně to sedlo možná ještě líp. Plovdiv byl můj jediný letošní vrchol a myslím, že zlato v kilometru s pevným startem bylo krásnou tečkou za tím podivným rokem plným změn.

Letos vyhrával ten, kdo se těm změnám dokázal nejlépe přizpůsobit. Možná se to projeví také v létě na olympiádě. My sportovci jsme zvyklí na nějaké vrcholy, na které se připravujeme a ke kterým směřujeme. Ale tenhle ten rok byl strašně nejistý.

Bylo potřeba najít jiný přístup k tréninku a překopat si v hlavě motivaci. Nebylo to vůbec jednoduché. Ale komu se to povedlo, tomu to nakonec přineslo ovoce a také určité ještě přinese.

Když se ještě vrátím k přípravě na Plovdiv, tak samozřejmě nebyla úplně ideální. Třeba v tom, že nám nějaké tři nebo čtyři týdny před evropským šampionátem zakázali jezdit v kryté dráze ve Vídni. Nezbyvalo nám než se přesunout na venkovní ovál. Jenže to už začalo být chladné a sychravé počasí, takže jsme trénovali na otevřeném betonovém velodromu v Brně. Kroužili jsme tam v termo bundách a v kuklách, ale nestěžuji si.

Navzdory tomu, že letos přišlo tolik nepříjemností, jsme se s tím popasovali dost dobře. Vlastně to byla už jenom taková maličkost. Pro někoho, kdo se v tom neorientuje, bych to přirovnal k tomu, jako by třeba plavci museli trénovat ve vlnách brněnského Prýglu, a pak z toho podali krásný výkon na šampionátu v krátkém bazénu – a v teple.

Protože máme před sebou rok 2021 a v něm odloženou olympiádu, chtěl bych popřát všem sportovcům, aby jim to v přípravě klapalo, zůstali zdraví a pokud náhodou onemocní covidem-19, aby se z toho zase rychle a dobře dostali.

A pokud přijde i třetí vlna koronaviru, přeju všem, ať nás tolik nechromí jako ta první a druhá. Abychom se mohli upnout k pozitivním věcem, měli čistou hlavu, byli zdraví a dařilo se nám na závodištích v Tokiu. Moc se tam těším.

Tomáš Bábek
hostující šéfredaktor

Obsah

- Funkce ředitele Dukly je pro mě velká výzva 2
- Setkání jubilatů jen v časopisu 6
- Je to satisfakce za ukradený titul. 20
- Šťastná karta v rukávě 22
- Sběratelský král 24
- Fišerová si dojela pro letenku do Tokia. 28
- Heger a Kneblová jsou evropské jedničky 29
- Párovka nejrychlejší v Evropě. 30
- Medaile – tituly – rekordy 31

ročník 15
číslo 4/2020

Vydavatel: Armádní sportovní centrum DUKLA, Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, IČO: 60162694, www.duklasport.cz, www.facebook.com/AscDukla
Adresa redakce: Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, telefon: 973 203 840, fax: 973 203 913, e-mail: redakceduklasport@seznam.cz
Evidenční číslo: MK ČR E 18249 | ISSN 2336-873X | Zástupce šéfredaktora: Ivana Roháčková, tel.: 724 520 524, e-mail: rohi@seznam.cz
Redakční rada: Karel Felt, Pavel Nekola, Milan Novotný, Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková
Grafická úprava, zlom a korekce fotografií: Andrea Bělohávková (OPP VHÚ) | Jazyková úprava: Kristina Roháčková
Foto na obálce: Attila Racek | Tisk: Czech Print Center, a. s. | Dáno do tisku: 8. 12. 2020
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA. | Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele.
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí. | NEPRODEJNÉ

Funkce ředitele Dukly je pro mě velká výzva

Skvělý běžec na lyžích a držitel olympijské medaile. Zároveň i funkcionář se zkušenostmi ze Svazu lyžařů ČR, dlouholetý člen vedení lyžařského oddílu TJ Dukla Liberec a znalec prostředí českého sportu. Tak by se dal ve stručnosti představit nový šéf Armádního sportovního centra DUKLA plukovník Pavel Benc. Do funkce ředitele ho s platností od 1. října 2020 jmenovala náměstkyně ministra obrany Kateřina Blažková.

„Dukla je pro mě velká výzva, další výrazný krok v mém profesním životě,“ řekl na startu nové pracovní etapy sedmapadesátiletý Pavel Benc.

Měl jste jako Jablonečák k lyžování blízko, nebo jste v dětství zkoušel jiný sport?

V Jablonci v té době byl na výsluní fotbal a běžecké lyžování. Fotbal jsem taky zkoušel, ale míč se mi motal pod nohama, a tak jsem se asi v deseti dostal k lyžování. Běžky pro mě byly přirozenější. Ze začátku se nejednalo o nic vrcholového. Postavili jsme se na lyže a trenéři nás učili základy běžeckého lyžování.

Když poskočíme časem, dostaneme se k datu 1. července 1982, kdy jste narukoval do Dukly Liberec. Co to pro vás znamenalo?

Dostat se do Dukly byl v podstatě sen každého sportovce, takže se jednalo o naprosté vyznamenání. Dukla představovala vrchol běžeckého lyžování a severských disciplín. Bylo to nejvíc, čeho se dalo dosáhnout. Kromě toho si pamatuji, že jsem šel na vojnu asi čtrnáct dní po maturitě na stavební průmyslovce.

Po dvou letech jste se stal v Dukle instruktorem sportu, rostla vaše výkonnost a přicházely mezinárodní úspěchy. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Ještě jako základák jsem se v roce 1984 dostal na olympiádu v Sarajevu. Byl jsem nováček a jel tam s respektem. V roce 1985 ale bylo mužské běžecké lyžování na zrušení. Naštěstí se nás ujal trenér Bohuslav Rázl. Byl výborný pedagog i psycholog. Pro začátek vybral šest kluků a říkal, že uděláme

díru do světa. Probíhalo to v době, kde se začínalo s volným stylem. Od firmy Fischer jsme dostali bruslařské lyže a výsledky se zlepšily. Povedl se nám šampionát v roce 1985 a o dva roky později jsme byli čtvrtí ve štafetě. V tu chvíli nás ve světě začal brát lyžařský svět vážně.

S Václavem Korunkou, Radimem Nyčem a Ladislavem Švandou jste z olympijského Calgary přivezli štafetový bronz a zažili velkou slávu.

S dneškem se to nedá srovnávat. Byla jiná doba, ale my jsme si to taky užívali. Každá olympijská medaile je úspěch. Ale to hlavní – pocit úspěchu a štěstí – je v člověku vždycky. To se nedá popsat.

Povídejte ještě o Calgary, kde jste se postarali o historicky první mužskou olympijskou medaili v běhu na lyžích pro tehdejší Československo.

Byl to můj nejlepší výsledek, ale já si cením i čtvrtého místa z roku 1987. To byl vynikající výsledek. V Calgary se nám všechno sešlo. Byli jsme ve formě. Jediný, kdo měl smůlu, byl Petr Lisičan. Ukázalo se, že v náročných sjezdech je rychlejší Radim Nyč a Bohouš Rázl ukázal na něho.

Máte medaili schovanou?

Mám ji doma, ale taky ji půjčuji na výstavy. Vždycky mám ale trošičku strach, aby se mi vrátila zpátky. Zatím se ale nestalo, že by se ztratila.

Jak došlo k tomu, že jste se v devadesátých letech začal prosazovat na maratonských padesátkách do elitní desítky?

Jak přibývaly roky, stával se ze mě spíš vytrvalec. V roce 1991 jsem dojel na

Pavel BENC

Pavel Benc na ZOH v Lillehammeru (běh na 10 km)

světovém šampionátu ve Val di Fiemme pátý. To byl můj největší individuální úspěch. Toho si cením nejvíc.

Na dvou olympiádách jste poznal i jinou než závodní atmosféru, když jste byl při slavnostním zahájení dvakrát vlajkonosem výpravy. Jak jste to prožíval?

Dodnes si pamatuji, jak za mnou v roce 1992 přišla paní Věra Čáslavská a ptala se, jestli jsem ochotný nést vlajku. Musel jsem na ní koukat hodně vyjeveně. Vůbec jsem nečekal, že bych někdy mohl být vybraný. Zvláštní je, že v Albertville jsem byl posledním vlajkonosem československé výpravy a v Lillehammeru zase prvním samostatně české. Nést státní vlajku je ocenění pro každého sportovce, skoro jako když se vyhraje medaile. Když přicházíte na stadion, kde je halda lidí, máte malou dušičku. Cítíte hrdost a uvnitř máte krásný pocit.

Závodně lyžovat jste přestal v roce 1997. Jaké bylo loučení?

Jedním z mých posledních závodů byla Jizerská padesátka. Jel jsem ji však poprvé,

protože termínově vždycky vycházela na dobu před velkou soutěží. O prvenství jsem bojoval se Standou Řezáčem a porazil ho o kousíček na cílové čáře. Jsem z Jizerských hor, Bedřichov je blízko od nás, a tak to pro mě byla srdeční záležitost. Potom jsem měl asi deset let pauzu, ale později jsem ještě nastoupil asi do šesti ročníků. Ovšem už jen jako turista.

Po skončení kariéry jste dál působil v Dukle Liberec. Na jaké to bylo pozici?

První rok jsem absolvoval kolečko po jednotlivých odděleních, abych se seznámil s chodem celého střediska. Prošel jsem sportovním oddělením, logistikou, kuchyní i skladem. Nakonec jsem zakotvil v oddělení logistiky jako vedoucí.

Od října jste ředitelem ASC DUKLA, jak svoji funkci vnímáte?

Celé sportovní prostředí se dynamicky vyvíjí. Přestože je tady spousta věcí na vysoké úrovni, dá se pořád něco zlepšovat. Ať už se podíváte na oblast zdravotnictví, regenerace nebo materiální, ve všem jde svět

rychle dopředu a v každé oblasti se dá dělat v podstatě na čemkoliv. U nás sport zaspal. Po sametové revoluci přestal být prioritou a teď se to prostřednictvím Národní sportovní agentury snažíme nastartovat. Svou roli v nižším zájmu o sportování hraje i spousta lákadel, než bylo dřív. Děti mají jiné zájmy a táhne je to jiným směrem, takže sport si musí své místo zase vydobýt.

To je velký úkol pro celé sportovní hnutí. Dá se situace napravit?

Všichni se o to musíme zasadit. Je to úkol pro celé sportovní prostředí i pro nás na ASC DUKLA. Takže těch oblastí a úkolů je hrozně moc.

V Liberci jste měl na starosti něco jiného, než je v gesci ředitele ASC. Co se musíte naučit?

Mou výhodou je, že prostředí armádního sportu poměrně dobře znám. I tak se musím učit řadu nových věcí co tato práce obnáší. Je třeba říkat příjemné i nepříjemné věci. Řada věcí funguje dobře, pochopitelně se vyskytují i problémy. Je nutné vyznat se v problematice řady věcí, abych při podepisování věděl, o co se jedná. Nejvíc času mi ale zabírá moře schůzek,

Dukla má družstva na několika místech republiky. Už jste stačil všechna navštívit?

Je to mou povinností, ale protože jsem si prošel nálezou koronaviru od nemoci přes karanténu až po izolaci, tak jsem byl téměř na čtyři týdny vyřazený z provozu a neměl šanci všechno stíhat. Určitě to ale napravím. Dřív nebo později se musím všude podívat, abych viděl, jak tam fungují, co si vybudovali, co je trápí. Chci si udělat předstihu, jak to na jednotlivých místech v oddělených sportovních oddělech vypadá.

Nový člověk při nástupu do funkce obvykle přichází s nějakou vizí. Jak by podle vás měla Dukla v následujících letech fungovat?

Vizi jsem představil při výběrovém řízení a vstupních pohovorech, ale takhle veřejně to nechci prezentovat. Každý by si to mohl vyložit po svém. Postupně však budu lidi se svou vizí seznamovat. Snad mohou říct, že se jedná o dlouhodobou koncepční práci. Musíme se zlepšovat v každé oblasti, jít dopředu a přizpůsobit se novým trendům sportu.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková a Karel Novák, ČOV

poznávání nových kolegů a funkcionářů, ale každý den je příjemný.

Jste na to sám, nebo vám s tím někdo pomáhá?

Myslím, že mám podporu od nových spolupracovníků ale i od naší paní náměstkyně a jejího týmu. Pomáhá mi to se v nové pozici a novém prostředí lépe orientovat.

Pavel Benc jako místopředseda Českého klubu olympioniků

Pavel Benc (57 let)

Je legendou českého běhu na lyžích. Zúčastnil se čtyř ZOH – Sarajevo (1984), Calgary (1988), Albertville (1992), Lillehammer (1994). Nejlepšího olympijského umístění dosáhl ve štafetě na 4x10 km (3. místo) v Calgary a na 50 km volným způsobem (8. místo) v Albertville. Po skončení kariéry pracoval až do nástupu do funkce ředitele ASC jako vedoucí oddělení zabezpečení sportu v ASO Dukla Liberec. Jeden rok (2006–2007) tam působil i jako zastupující ředitel. Spojení se sportem se projevovalo i při působení ve Svazu lyžařů ČR. Osm let se jako jeden z členů Rady úseku běhu podílel na chodu běžeckých disciplín. Od roku 2014 úseku běžeckých disciplín šéfoval. Je ženatý, má dvě děti a radost mu dělá malá vnučka Josefina.

Setkání jubilantů jen v časopisu

Bývalo pravidlem, že jsme si při tradičním Setkání jubilantů Dukly s přáteli každoročně zavzpomínali, popovídali a popřáli hodně zdraví do nového roku. Krásná tradice trvala 18 let. Letos ale byla ke všeobecnému zármutku poprvé přerušena. Člověk miní, život mění, praví jedno rčení. Tentokrát ale změnila příroda, respektive zrádný koronavirus. Takže se scházíme jen na stránkách časopisu a snad se uvidíme příště.

**Imrich BUGÁR
(65 let), atletika**

Inspirací a kamarádem se stal Ludvík Daněk

Do patnácti let nadržel v ruce disk, přesto se Imrich Bugár stal jedním z nejúspěšnějších atletů československé historie a stále je držitelem národního rekordu výkonem 71,26 m.

Ještě když se rodák z Ohrady u Dunajské Stredy odešel učit elektromontérem do bratislavského Slovaftu, věnoval se házené. Ránu měl pořádnou. Jednou brankáři prudkou ranou míčem zlomil kotník, jinému přišpendlil prsty k tyči, což znamenalo další frakturu.

Stále častěji sílu v ruku využíval i v diskařském kruhu, až mu přišla z Prahy nominace na mezistátní utkání a Bugárovi pocházecímu z maďarské rodiny text přelumočil místní farář.

Na vojnu rukoval do pražské Dukly shodou okolností. Měl jít do Banské Bystrice k trenérovi Patakimu, ale ten už se chystal emigrovat. V Rudé Hvězdě kouč Čihák zase s nadsázkou říkal, že ještě to tak, aby k diskaři s polskými kořeny Wybraniecovi přibral i Maďara. A tak vzniklo v roce 1975 na Julisce spojení s trenérem Miloslavem Vlčkem, které vydrželo dvacet let.

Bugárovou inspirací a později i kamarádem se stala legenda Ludvík Daněk. „Vždycky říkal: Nikdy kvůli chlastu a ženským nevynechávám trénink. Toho jsem držel,“ usmíval se Bugár.

Na ME v Praze v roce 1978 bral bronz jako svoji první velkou medaili, z olympijské v Moskvě si přivezl stříbro a jeho výkonnost dál rostla. V Aténách v roce 1982 se stal evropským šampionem, o rok později v Zaragoze jako první československý diskař překonal sedmdesátku. S rolí jednoho z favoritů světového šampionátu v Helsinkách se srovnal parádně. Získal zlato a měl nakročeno k olympijskému triumfu v Los Angeles. Jenže přímo na závodním turné po USA se dozvěděl, že kvůli bojkotu o vrchol kariéry přijde.

„Tehdy se to ve mně nějak zlomilo a už se mi pak tolik nedařilo,“ vzpomínal. Závodil do roku 1995 a ze stadionu Juliska zamířil jen o pár desítek schodů níže, kde je vedoucím skupiny zahraničních sportovních styků a manažerem turnovského Memoriálu Ludvíka Daňka. „Když jsme na pohřbu stáli u rakve, říkal jsem: Ludvo, já ti udělám memoriál,“ vysvětluje.

**Remigius MACHURA
60 let, atletika**

**Podědil jméno
i lásku k atletice**

Skoro třicet let vládl českým koulařským tabulkám, než ho před třemi lety překonal Tomáš Staněk. Remigius Machura byl výraznou postavou silné československé atletické generace přelomu 70. a 80. let.

„Plusem bylo socialistické zřízení. Abych to vysvětlil: jak byly všechny zákazy, lidi se

mohli seberealizovat jen tím, že byli v něčem dobří. Proto měla naše generace takový tah na bránu. A od mistrovství Evropy 1978 v Praze tu šla atletika hodně nahoru,“ vzpomíná.

Pochází z Rychnova nad Kněžnou z rodiny, v níž se dědilo jméno latinského původu Remigius i láska k atletice. Jeho starší bratr Martin se věnoval víceboji, sám si vybral vrh koulí.

Prosazoval se už jako junior, když se stal v roce 1979 mistrem Evropy této kategorie. Rychle se etabloval i mezi dospělými. Na mistrovství Evropy v roce 1982 v Aténách získal bronz, stejný kov mu pověřili na krk i o rok později na světovém šampionátu v Helsinkách.

Další medaile přidával v hale, když se stal v letech 1985 a 1988 kontinentálním šampionem, druhý titul získal už jako atlet pražské Dukly, kde ho vedl Jaroslav Brabec. Během kariéry měl vynucenou pauzu, když byl v roce 1985 potrestán za užití stanazololu, k němuž se také přiznal.

Poté, co skončil s vrcholovou atletikou, působil jako funkcionář a trenér v pražské Spartě, k titulu juniorského mistra Evropy pomohl v roce 2005 i svému synovi Remigiovi mladšímu, jenže jeho kariéra skončila po pozitivním dopingovém nálezku.

Nedávno si čerstvý šedesátník otevřel penzion u Jičína, ve Spartě má dodnes početnou skupinu svěřenců. „Naplnuje mě, když jsem schopný pomoci splnit lidem nějaký cíl. Ať je to na mistrovství světa nebo na Přeborech Prahy,“ popisuje svoji trenérskou filosofii Machura.

**Jozef PRIBILINEC
60 let, atletika**

**Zařítý čtyřlístek pod číslem
přinesl v Soulu štěstí**

Jeho prvním sportem byl běh na lyžích, ale časem ho okouzila chůze. A pro Jozefa Pribilinec i pro československou atletiku to bylo šťastné spojení.

Jako voják základní služby nastoupil v roce 1978 do Dukly Banská Bystrica do skupiny věhlasného kouče Juraje Benčíka. O rok později se stal juniorským evropským šampionem, ve dvaceti letech vyrazil poprvé na olympiádu. Dvacátým místem v Moskvě ještě velkou díru do světa neudělal, ale pak už začal pravidelně sbírat velké medaile.

Mistrem Evropy byl venku i dvakrát v hale, kde se tehdy o kontinentální medaile bojovalo. Na světové scéně zatím zažíval stříbrné roky, vicemistrem světa se stal v Helsinkách 1983 i Římě 1987.

Jeho životní závod přišel při olympiádě v Soulu v roce 1988. „Letěl jsem tam s tím, že chci vyhrát, žádné myšlenky na druhé třetí místo. Ve špičce jsem se motal několik let, věděl jsem, že koleno nemám ve stoprocentním stavu a další šance nemusí přijít. A natrénováno jsem měl jako nikdo jiný,“ vzpomíná.

Pod číslo si zašil čtyřlístek pro štěstí od manželky a rozhodl v památném finiši proti Němci Ronaldu Weigelovi. „Už jsem se začal uspokojovat s druhým místem. Ale pak jsem si uvědomil, kolik tréninků jsem pro ten závod absolvoval a že to nesmím jen tak pustit. Motory se zase nastartovaly,“ vybavuje si zlatý závod.

U chůze zůstal v roli poradce, pustil se do politiky jako poslanec Strany demokratické levice. „Asi jsem byl i naivní, myslel jsem, že přijdu z ulice a můžu něco změnit,“ přiznává. Narazil

i v podnikání, když chtěl realizovat národní olympijské centrum. „Teď se věnuji svým synům, kterým je 10 a 13 let, mám čas na rodinu, chodím na mládežnické akce. A vždycky rád vyrazím do Česka, pořád se cítím jako Čechoslovák,“ ujišťuje.

Text: Michal Osoba (Právo)

**Jan MRÁZEK
95 let, atletika**

V letech 1949 až 1957 závodil v dresu pražské Dukly, 8× mistr republiky v běhu na 110 m překážek, 200 m překážek a ve skoku dalekém. Držitel pěti čs. rekordů a jedenáctinásobný čs. reprezentant. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako vojenský tělovýchovný pedagog, trenér a funkcionář tělovýchovného hnutí.

**Jaroslav BOHATÝ
85 let, atletika**

Třináctinásobný čs. reprezentant účastník OH 1960 v Římě. Dlouholetý funkcionář armádního vrcholového sportu. Dodnes aktivní sportovec.

**Milan ČEČMAN
80 let, atletika**

Sprinter, překážkář. V Dukle Praha závodil v letech 1962–1968. Držitel 14 čs. rekordů: dvanáct na 110 m překážek a dva na 200 m překážek. Reprezentoval v 21 utkáních – 4× zvítězil.

**Juraj DEMEČ
75 let, atletika**

Mistr Evropy 1971 ve štafetě 4× 100 m. V Dukle Praha běhal v letech 1965 až 1976 u trenéra Aleše Poděbrada. Osminásobný mistr republiky ve sprintech, 29násobný reprezentant. Účastník OH 1972 v Mnichově – čtvrté místo ve štafetě 4×100 m. Po ukončení závodní kariéry byl trenérem.

**Stanislav HOFFMAN
75 let, atletika**

V dresu pražské Dukly v letech 1965 až 1980 se stal šestkrát mistrem republiky, překonal šest čs. rekordů na tratích od 3000 do 10 000 metrů, 26× reprezentoval v mezistátních utkáních. Později působil jako trenér, od roku 1992 pracoval jako tělovýchovný pracovník u letectva AČR.

**Štěpán ŠKORPIL
75 let, atletika, moderátor**

Jako aktivní atlet v roce 1963 vytvořil čs. dorostenecký rekord v desetiboji. Absolvoval FTVS UK se specializací atletika, na vojně byl v roce 1969–70 v Dukle Praha, pak pedagogem, vedl kurzy a školení hlasatelů atletiky. Od roku 1975 komentuje řadu sportovních televizních přenosů. Začínal ve sportovní redakci ČT, od roku 1998 komentuje českou verzi Eurosportu. S ASC DUKLA spolupracuje jako moderátor akcí, jako je vyhlášení armádního sportovce roku, setkání jubilantů, tiskovky.

Atleti na setkání jubilantů v roce 2015: Milan Tošnar, Bugár, Záhořák, Skoumal, Hluščík, Hoffman, Horčic, Bohatý a Škorpil

Josef HORČIC 75 let, atletika

Běžec na dlouhé tratě, v letech 1970 až 1976 člen Dukly Praha, účastník OH 1972, dvojnásobný mistr republiky (1 500 m a 3 000 m), reprezentoval v šesti mezistátních utkáních z toho jednou v Evropském poháru. Později profesor na FTVS UK.

Tomáš HLUŠTÍK 70 let, atletika

Skokan do dálky s osobním výkonem 768 cm, mistr republiky 1973 a 1975 v dálce a 1973 ve štafetě 4×100 m. Třikrát reprezentoval v mezistátních utkání. Po ukončení závodní činnosti trenér a vedoucí funkcionář úseku řízení sportu u ASC DUKLA. Od roku 1994 do roku 2001 vedoucí funkcionář armádního vrcholového sportu.

Petr KREJČÍ 70 let, atletika, sportovní medicína

Jako běžec přišel do Dukly v roce 1973, v tomto roce se stal mistrem ČR na 800 metrů. Reprezentoval v jednom mezistátním utkání. Po skončení závodní činnosti působil jako doktor lyžařů a fotbalové reprezentace, tělovýchovný lékař, primář oddělení funkční diagnostiky a tělovýchovného lékařství ÚVN Praha.

Radomil SKOUMAL 65 let, atletika

Bývalý reprezentant v hodů kladivem, začínal v Zábřehu, vojákoval na Dukle, kde zůstal i po základní službě. Reprezentoval v osmi mezistátních utkáních (1978–82), z toho dvakrát v EP. Účastník ME 1978, osobní rekord 72,00 m z roku 1982. Po skončení kariéry se stal trenérem a později jako šéftrenér řídil úspěšně armádní sportovní oddíl atletiky. Pod jeho vedením se stali muži Dukly i druhým týmem Evropy. Momentálně šéfuje areálu Juliska.

Miroslav ZÁHOŘÁK 65 let, atletika

Začínal v Gottwaldově, za Duklu Praha závodil pod vedením trenéra Juraje Demeče hlavně v běhu na 400 m (osobní rekord 46,63) a v letech 1981–1984 ve čtvrtkařské štafetě. V té době se stal několikrát mistrem republiky, držitelem dvou čs. rekordů ve štafetě 4×400 m a dvou oddílových rekordů. Reprezentoval v pěti mezistátních utkáních, z toho jednou v EP. Zúčastnil se ME 1982 (4×400 m – 5. místo), MS 1983 (4×400 m – 4. místo). Od roku 1984 je trenérem atletiky.

Alexander BÖGI 80 let, box

Boxuje od roku 1955, do roku 1970 jako vrcholový sportovec v ASVS Dukla Olomouc. V roce 1959 se stal poprvé mistrem republiky, pětikrát získal titul v družstvech jako závodník, pětikrát jako trenér. V letech 1971–1999 působil jako trenér a později šéftrenér ASVS Dukla Olomouc. Vychoval přes 100 mistrů republiky. Mezi jeho svěfence patří čtyři medailisté z ME, mistrovství světa armád, účastníci olympijských her či mistrovství světa (např. Ján Franek, bronzový z olympiády z Moskvy, Pavol Polakovič, Tomáš Kemel, Jaroslav Král, Petr Sommer, Tibor Puha, Rostislav Osička, ...).

Jiří DALER 80 let, cyklistika

Olympijský vítěz ve stíhacím závodě jednotlivců na OH 1964 v Tokiu, stříbrný medailista z MS 1966 ve stejné disciplíně, bronzový medailista MS 1965 ve stíhacím závodě družstev. Dvojnásobný světový a čtrnáctinásobný čs. rekordman. Osmkrát se stal mistrem republiky. V letech 1970–1997 byl trenérem v Dukle Brno.

Jaroslav KVAPIL 80 let, cyklistika

Bývalý reprezentant v cyklokrosu a na silnici. V roce 1961 se stal mistrem Československa v cyklokrosu, na stupně vítězů se pak probojoval ještě pětikrát. Mistrovství republiky na silnici vyhrál čtyřikrát – jako jednatel (1962 a 1967) a jako člen družstva (1965 a 1967).

Karel RANDÁK 65 let, cyklistika

Byl členem juniorských i seniorských reprezentací na silnici i dráze. Je dvojnásobným mistrem republiky (ve dvojicích na dráze a na 100 km družstev na silnici). Zapsal se do historických tabulek v jízdě na 100 kilometrů. V roce 1980 dosáhl času 2:18:01,85, který dosud nikdo na světě nepřekonal. Jenže z důvodu nedostatečného počtu mezinárodních rozhodčích nebyl jeho výkon uznán za světový rekord. Závodil do roku 1982, pak dva roky dělal trenéra v Dukle. Pokračoval jako závodící trenér a byl i reprezentačním trenérem dráhařů. Jeho svěfenci v Dukle Praha patřili ve stíhacích disciplínách ke světové špičce. V roce 2013 kandidoval na prezidenta ČR.

Jiří VINCENC 75 let, šerm

V mládí mnohonásobný mistr republiky a reprezentant ve všech zbraních (flet, kord a šavle). Jako trenér působil v letech 1971–1978 v Dukle Olomouc a vychoval mimo jiné Jaroslava Jurku, který na MS 1985 v Barceloně vybojoval stříbro. Dlouhé roky strávil jako trenér reprezentace. Je rovněž autorem knihy Stručná historie šermu, v níž shrnul nejzajímavější údaje o vývoji šermířského umění od římských gladiátorů až po moderní olympijské hry neboli od souborů až k dnešním šermířským školám.

Cyklisté Randák a Daler, boxer Bögi, šermíř Vincenc a pětibojař Adam (2015)

Jiří ADAM 70 let, moderní pětiboj

Nejslavnější okamžik přišel v Montrealu

Ke sportu, zahrnujícímu pět zcela odlišných disciplín, poprvé přičichl v deseti letech, kdy ho při plnění podmínek Tyršova odznaku zdatnosti oslovila nabídka Lokomotivy Praha. Lákala ho pestrost tohoto sportovního odvětví a brzy v něm začal vynikat, dařilo se mu především v šermu a ve střelbě.

Dvouletou základní vojenskou službu absolvoval v armádním oddílu moderního pětiboje v Liptovském Mikuláši, který zde vznikl krátce před jeho příchodem a který spadl pod ban-

skobystrickou Duklu. Už tenkrát dostal nabídku na vojně zůstat, ale jeho to táhlo zpět do Prahy. Vrátil se tedy do Lokomotivy a ve středisku, které si pětibojaři vybudovali v Dolních Chabrech, se pilně připravoval pod vedením legendárního trenéra Karla Bártů.

Výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. V roce 1976 na Honvéd cupu v Budapešti, kam se sjela celá tehdejší světová pětibojařská špička, skončil Adam třetí. Krátce nato už přišel nejslavnější okamžik jeho sportovního života. Na OH v Montrealu si po pětidenním závodním maratonu československé družstvo pověsilo na krk stříbrné medaile. O čtyři roky později na OH v Moskvě se sice do pětibojařského výběru nedostal, ale vynahradil si to jako člen družstva šermířů, které vybojovalo šesté místo.

Po moskevské olympiádě se rozloučil se závodní kariérou a pustil se do trénování. Působil ve středisku mládeže a později vedl pětibojařské národní výběry juniorek, juniorů, žen i mužů. Po roce 1989 se sice nějaký čas živil jako taxikář, ale moderní pětiboj mu chyběl, a tak v polovině 90. let přijal nabídku ASC DUKLA na funkci šéftrenéra tamního pětibojařského oddílu.

Davidu Svobodu dovedl ke zlatu na OH v Londýně. O rok později založil při TJ Dukla Praha oddíl šermu, jemuž v současné době předsedá a který měl původně sloužit především pro přípravu moderních pětibojařů. Nyní má však kolem stovky členů a jeho závodníci již dosáhli řady mezinárodních úspěchů.

V roce 2016 vstoupil Jiří Adam do Sině slávy Českého svazu moderního pětiboje, o rok později byl uveden do Sině slávy Unie profesionálních trenérů. Své volno nejraději tráví na chalupě v Jižerských horách.

Text: Pavel Nekola

Karol NAGY 80 let, sportovní parašutismus

U ASO DUKLA parašutismu působil v letech 1976–1987. Vykonal funkci operátora pozemní videokamery pro snímání individuální akrobacie za volného pádu a správce výsadkového materiálu. Parašutisty opustil po úrazu při seskoku padákem, což znamenalo propuštění ze služebního poměru vojáka z povolání v důsledku změny zdravotní klasifikace.

Jiří ČADEK 85 let, fotbal

Smolař, který nikdy nedal gól

Z Čakovic si dlouhána Jiřího Čadka přivedl na Julisku trenér Karel Kolský a udělal z něj stopera, předobraz pozdějšího „zameřáče“. Čadek byl spolehlivý, uhlídal spoustu věhlasných útočníků. Ale stal se i největším smolařem v historii československého fotbalu. Dal si pár vlastních gólů a zavinil několik penalt.

„Z dnešního pohledu by jich nebyla odpískána ani třetina, protože Jirka nefauloval, šlo o kontakty, které se dnes nepískají,“ řekl o něm před lety legendární sekretář Dukly Miloslav Jícha. „Za celou kariéru jsem neudělal jediný fault úmyslně,“ krčil rameny Čadek.

Do historie se zapsal mnoha způsoby. Ve 328 ligových zápasech nedal jediný gól. Ovšem jeho vlastňáky byly legendární. Třeba z roku 1958 v utkání na Strahově s tehdy Západním Německem. Gólman Imrich Stacho chytil míč a poklepal s ním o trávnik. Nešťastně trefil Čadkovu patu, a byl z toho gól.

„Jirka dostal jednou ‚jesle‘, z nichž padl gól. Koukali jsme na něj vyčítavě. Čára, jak jsme mu říkali, zkoušel, jak mu mohl míč projít mezi nohama, a nevěřicně, s nešťastným výrazem, kroutil hlavou. To se na něj nedalo ani zlobit, jen se každý otočil, aby nebylo vidět, že se směje. Ale Jirka je skvělý chlap, a také těžko prostupný pilíř obrany,“ zavzpomínal s úsměvem Čadkův bývalý spoluhráč Ivo Urban.

V Dukle: 1954–1971

Největší úspěchy: 7× mistr ligy (1956, 1958, 1961–1964, 1966), 3× vítěz Československého poháru (1961, 1965, 1966), 4× vítěz Amerického poháru (1961–1964).

Rudolf KUČERA 80 let, fotbal

Fotbal mi hodně dal i vzal

Patřil k největším talentům československého fotbalu v poválečné éře. Na začátku šedesátých let byl Rudolf Kučera jedním z nejlepších křídelních útočníků na světě. Bohužel jeho slibné se rozvíjející kariéru ve třídvaceti letech ukončila zlá sekunda.

V utkání Poháru mistrů v listopadu 1963 s Górníkem Zabrze do něj ve vzdušném souboji vletěl polský obránce Ošlizlo a trefil ho loktem do spánku. Kučera se při nekoordinovaném pádu udeřil do hlavy.

Vážné zranění mu ukončilo skvěle se rozvíjející kariéru. Do vínku dostal úžasnou techniku. Svými kousky přiváděl k zoufalství obránce. Dokázal jednomu bekovi dát „jesle“ během pár sekund. „Ruda byl rošťák. To, co si dovoloval v utkání, normálně zkoušel i v tréninku. Štval kluky vzadu, ale všichni věděli, kolik udělá pro mužstvo. Navíc byl skvělý parták, a tak mu to každý odpustil. Na mazáky svoje kousky tolik nezkoušel, ale mladí si s ním užili,“ vzpomínal při Kučerových sedmdesátinách legendární Josef Masopust.

Osud byl ke Kučerovi dost krutý. V roce 1962 si poranil meniskus a přišel o stříbro na mistrovství světa. O rok později došlo k osudnému střetu a definitivnímu konci. „Kluci, kteří byli na hřišti, říkali, že od Ošlizla to byl úmysl, Ruda mu dával zabrat. Stál jsem vedle lavičky, nemyslím si, že to byl úmysl. A Ošlizlo se mnohokrát omluvil,“ popisoval tehdejší šéf fotbalové Dukly Rudolf Kocek.

Kučera se na trávnik vrátil, ale už to nebyl on a posléze s vrcholovým fotbalem definitivně skončil. „Fotbal mi hodně dal, ale i vzal. Přesto jsem na něj nezanevřel, a hlavně na léta v Dukle, ve skvělé partě výborných fotbalistů a kamarádů, jsem s ním prožil hodně krásného,“ říkal po letech.

Vynikající křídlo utíkalo obráncům nejen v československé nejvyšší soutěži. Největší slávu si užil ve Spojených státech, kde pomohl Dukle ke třem triumfům v Americkém poháru. V devíti zápasech tam nastřílel devatenáct branek! Fanoušci ho milovali, zahraniční kluby po něm toužily. Marně.

Jeho příběh krásně zpracoval spisovatel Ota Pavel v povídce Haló taxi ze sbírky Syn celerového krále. Kučera jako taxikář, což je pravda, vezl Čechoameričana, který mu vyprávěl o Rudi Kučerovi, který mu učaroval v Americe. Vůbec netušil, že řidič je jeho idolem a veze ho z letiště až k bratrance do Roztok. „Ota to napsal báječně, i když ten příběh byl mnohem obyčejnější,“ usmíval se duší věčně mladý Rudolf Kučera.

V Dukle: 1959–1967

Největší úspěchy: 4× mistr ligy (1961–1964), král ligových střelců v ročníku 1960/1961 se 17 góly, 1× Československý pohár (1961), 3× Americký pohár (1961–1963), Cena Václava Jiry (2007).

Stanislav PELC 65 let, fotbal

Mozek kombinace i muž na černou práci

V duklácké středové řadě snů z přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, která hrála ve složení Rott – Pelc – Štambacher, byl prostředně jmenovaný nejméně nápadný. Jenže Stanislav Pelc byl její duší, i když jeho kolegové si připsali i víc startů v reprezentaci, přivezli si olympijské zlato z Moskvy 1980 a Štambacher před tím i zlato z mistrovství Evropy 1976. K nominaci na velké turnaje Pelcovi chyběl krůček.

„Přitom Standa byl mozkem naší středové řady. Uměl parádní kolmice za obranu, jeho přihrávky byly milimetrové, stejně jako centry. Vymýšlel akce, když bylo třeba, tak hru zrychlil, nebo naopak zklidnil, aby uspal soupeře. Měl fotbalovou hlavu a technické nohy. Dokázal parádně vystřelit, tvrdě a přesně. Nejen já jsem nechápal, že ho trenéři reprezentací přehlíželi a nedocenili ho ani fanoušci. Jestli mu něco chybělo, pak kilogramy. Věděl to a snažil se tenhle handicap dohonit, ale ať nacpal čímkoliv, i to, čemu se ostatní vyhýbali, aby nepřibrali, nepřibral ani dekgaram,“ složil spoluhráči poklonu slavný kanonýr Zdeněk Nehoda.

„Odvedl skvěle i černou práci, vybojoval spoustu míčů. Já od něj dostal hodně fantastických přihrávek, z nichž jsem dal moře gólů. Navíc Standa byl i výborný kluk do party,“ přidal Ladislav Vízek, který si ještě před pár roky zahrál s Pelcem v týmu Kozlovny.

Nejslavnějším okamžikem, ač v lize Pelc nastřílel úctyhodných 63 gólů, byla jeho penalta v osmičlenném Poháru UEFA v prosinci 1978 na Julisce se Stuttgartem. Proměnil ji s přehledem, Dukla vedla 3:0 a postoupila do čtvrtfinále. Německý tým pak dorazil Gajdůšek.

V Dukle: 1975–1986

Největší úspěchy: 3× mistr ligy (1977, 1979, 1982), 3× vítěz Československého poháru (1981, 1983, 1985).

Miroslav VOJKŮVKA 75 let, fotbal

Obránce a záložník. V lize hrál za Duklu Praha a Baník Ostrava. Titul získal v roce 1976 s Baníkem. V nejvyšší soutěži má na kontě 146 utkání, dal tři góly. V Poháru vítězů pohárů a v Poháru UEFA odehrál po šesti zápasech. Vítěz Československého poháru 1969 a 1973.

Přemysl BIČOVSKÝ 70 let, fotbal

Reprezentant a ligový hráč Teplic a Bohemians, později úspěšný trenér. V Dukle Praha byl na vojně v letech 1970–1972, odehrál 59 zápasů a vstřelil 18 branek. Se 130 góly je členem Klubu ligových kanonýrů.

Ján KAPKO 60 let, fotbal

V Dukle Praha působil v letech 1980–1983. Za reprezentaci i olympijský výběr nastoupil ve třech utkáních, 13× v národním týmu do 21 let. V lize odehrál 236 utkání a vstřelil jeden gól. S Duklou získal titul mistra Československa (1982) a s Dunajskou Stredou vyhrál Československý pohár (1987). Desetkrát si zakopal v evropských pohárech.

Jan BERGER 65 let, fotbal

Fotbalový bůh i ďábel

Oba tyto výrazy jsou myšleny v případě záložníka Jana Bergra pozitivně. Rodilý Břevnovák byl vždycky tvrdý, jako ostatně chlapi z této svérázné pražské čtvrti bývají, ale stejně tak rovný. Co na srdci, to na jazyku. Zní to paradoxně, ale upřímnost mu přidělavla spoustu problémů, hlavně nefotbalových. „Byl to božský fantastický technik, s překvapivými nápady, jimiž ďábelsky ničil soupeře. Vždyť o něj stál i Real Madrid,“ charakterizoval Bergra Ladislav Vízek.

Ďábelský uměl být svého času hlavně mimo hřiště. Důkazem budí skutečnost, že vedení Dukly, které usilovalo o spoustu hráčů, kteří se na Julisce coby „základáci“ prosadili, a u většiny to vyšlo, Bergra na Julisce nechťelo. „Byl to skvělý fotbalista, obrovský talent, který měl potenciál dál růst, a rostl, ale byl problémový. Myslím mimo hřiště, a to jsme u armádního celku nemohli riskovat,“ přiznal po létech tehdejší šéf Dukly Rudolf Kocek.

Berger ale nedá na Duklu dopustit. „Byla to vysoká fotbalová škola. Učil jsem se od mistrů, jakými byli Nehoda, Vízek, Rott a spousta dalších. A to, že jsem se v nabitém kádru dokázal prosadit, byla jejich velká zásluha. Pomáhali mi a nastartovali moji kariéru v tom smyslu, že jsem se dostal i do reprezentace a na olympiádu. Na Duklu nedám dopustit. Chodím na Julisku, potkávám se s bývalými spoluhráči i legendami z dob dřívějších,“ vyprávěl upřímně fotbalový génius, jehož později milovala pražská Letná.

„Škoda, že Dukla hraje druhou ligu, protože v ní žije skvělý duch soudržnosti. Je obdivuhodné, jak se stará o hráče, kteří oblékali její dres. A to jsem v něm strávil jen dva roky základní vojenské služby. Cítím se na Julisce lépe než na Letné. Tam nechodím, protože si neváží ani legend, které šířily slávu Sparty,“ dodal Berger, který Duklu vedl jako trenér v sezoně 2005/06, kdy se drápala nahoru z Pražské-cho přeboru.

V Dukle: 1978–1980

Největší úspěchy: 3× mistr ligy (1979 s Duklou, 1984 a 1985 se Spartou), 1× vítěz Československého poháru (1984 se Spartou), Fotbalista roku 1984, zlato z OH 1980, bronz z ME 1980.

Ladislav VÍZEK 65 let, fotbal

Fotbalový básník bavil fanoušky hrou i vtípky

Skvělé pravé křídlo nejen Dukly, ale i reprezentace. To býval Ladislav Vízek. Proslul jako fotbalový básník, hračička, vtípálek, ale také kanonýr, který se z Chlumce nad Cidlinou přes Duklu dostal až k olympijskému zlatu. A ještě si v pětadesáti občas kopne, v roce 2016 dokonce tančil ve StarDance.

Jak jste se z Nového Bydžova, hrajícího nižší soutěže, dostal až na Julisku?

Když jsem narukoval z Nového Bydžova na výběr fotbalových branců do Tábora, vůbec nikdo mě neznal. Hráli jsme tam zápasy a náčelníci vojenských klubů a trenéři si vybírali. Nejprve hráli kluci, kteří působili v ligových klubech, pak to šlo níž a níž. Nastoupil jsem v jednom z posledních zápasů, kdy už tam zástupci VTJ, tedy Vojenských tělovýchovných jednot, které hrály vyšší soutěže, ani nebyli, protože měli vybráno. Zůstal tam ale zástupce VTJ Žatec, dal jsem tehdy hodně gólů, tak si mě zavola, a že mě berou. V Žatci se mi dařilo, všimli si mě v pražské Dukle a po roce jsem přišel na Julisku.

Tehdy se v Dukle sešla výjimečná generace, Fiala, Samek, Macela, Rott, Pelc, Rada, Štambacher, Nehoda, Gajdůšek, vy. Dali by se jmenovat další a další výborní fotbalisté. Jak se takový tým dával dohromady?

S tou výjimečnou generací máte pravdu. To byste snad ani normálně nesložil. Kluci, co přišli, do týmu zapadli. Takové mužstvo se sejde jednou za desítky let. V Dukle to bylo podruhé, před námi to byla generace Masopusta, Nováka, Pluskala, Brumovského, Kučery, Čadka, Gelety, Jelínka, kam také přicházeli kluci na vojnu. Skvělé týmy se sešly i jiným klubům, ale mám obavu, že na takové si zase pár let počkáme. Naše Dukla se rozjela fantasticky, sbírali jsme tituly, dařilo se nám v Evropě. Pohádka. Trenér Vejvoda do toho ani moc nezasahoval. V podstatě hrála stejná jedenáctka, když bylo potřeba, naskočil Bilský, Berger, Kozák a zahráli výborně. Vždyť většina kopala i za reprezentaci.

Zmínil jste legendárního trenéra Jaroslava Vejvodu. Prý byl na hráče pes.

Byl to opravdu skvělý trenér, uměl se usmát, zavtipkovat, ale byl to pes, což nemyslím zle. Měl obrovskou autoritu, až když jsme ho ztratili, plně jsme pochopili, jak byl geniální.

Potkáváte se s bývalými spoluhráči?

Málo. Občas se sejdeme na fotbale. Pravidelně se scházíme předposlední den v roce. Kuchař Míla Carvan, také duklácká legenda, nám připraví něco dobrého a povídáme. Přicházejí ještě borci z té předchozí generace jako Geleta, Brumovský, Ivo Urban, Jelínek. Z naší chodí Rada, Büttengel, Berger, Fiala. Už nás ubývá. Dřív jsme si dali fotbálek, teď už raději posedíme u pivka a povídáme si, vzpomínáme na kamarády, kteří už mezi námi bohužel nejsou.

Když se zeptám na nejlepší zápas, který se vám vybaví?

Doma v Poháru UEFA na podzim 1978 se Stuttgartem. Měli tam Hansi Müllera a Dietera Hoenesse. U nich jsme prohráli 1:4, považovali nás z hlediska postupu za mrtvé. Jenže doma nás hnala zaplněná Juliska, pomohl nám i mráz. Hráli jsme s obrovskou chutí, dařilo se nám. Dobře jsme se na zledovatělý trávník obuli, Němci klouzali. Vyhráli jsme 4:0. Fanoušky byli nadšení, házeli jsme jim kopačky, trenky, dresy, nemohli jsme se dostat do šatny. Byla to spanilá jízda. Před tím jsme vyprovodili italskou Vicenzu, kterou

nespasil ani slavný útočník Paolo Rossi, a pak i anglický Everton, za který hrály hvězdy jako Billy Wright, Bob Latchford nebo David Thomas. Fakt jsme měli skvělý mančaft a fotbal nás strašně bavil.

A nejhorší?

Čtvrtfinále stejného ročníku. Vyřadila nás průměrná Hertha Berlín. U nich jsme hráli 1:1, ale měli jsme jim dát čtyřku. Doma jsme padli v prodloužení 1:2. Strašná vzpomínka.

Nechtěl jste někdy z Dukly odejít?

Měl jsem nabídku ze Slavie, ale tehdejší šéf Dukly Rudolf Kocek mě nepustil. Slavia prý nabízela pro vojenské kuchyně vagón pšenice. Byl jsem na Julisce dlouho. Myslím si, že změna je někdy dobrá, chtěl jsem jít, chvíli jsem i blbnul, ale pak jsem zůstal a nelituji.

Co chybí současné Dukle, hrající druhou ligu, aby zase byla na špičce českého fotbalu?

Doba je jiná. Tehdy si Dukla vybírala talentované kluky. Hodně nás pak zůstalo, a tak se zrodil výborný tým, který patřil ke špičce celé desetiletí. Současné Dukle chybí nejvíc hráčská kvalita. Nemá peníze, aby si koupila hvězdy. Musí jít cestou odchovanců, ale ti nejkvalitnější jdou do bohatších klubů. Hledá hráče v nižších soutěžích, ale to musíte mít obrovské štěstí, abyste takového kluka našel, a pak i udržel. Těch dobrých ale potřebujete jedenáct. V současnosti to má Dukla strašně těžké, ale moc bych jí přál návrat do nejvyšší soutěže, i když nejsem velký optimista.

Jste také velký kritik poměrů v českém fotbale. Má šanci se po nuceném odchodu Berbra uzdravit?

Probíhající kauza může českému fotbalu jenom pomoci, vrátit mu časem důvěryhodnost a vylepšit jeho fungování. Doufám, že se do vedení fotbalu dostanou čestní, pracovití lidé, kteří nedopustí to, co se ve fotbale dělo. Takže si od kauzy slibuji, že budou potrestáni ti špatní, co fotbalu ubližovali a udělali si z něj svůj byznys, čímž se dopustili až zločinu na fotbale. A povedou ho ti dobří, kterým půjde především o fotbal. Beru kauzu jako obrovskou šanci pro celý český fotbal. A vidím tu čestný chlapy, kteří mu rozumějí, jako jsou Rudolf Řepka nebo Petr Fousek. A klidně bych dal šanci bývalým fotbalistům, ať je to můj zeťák Vláda Šmicer, Karel Poborský a další.

V Dukle: 1975–1986

Největší úspěchy: 3× mistr ligy (1977, 1979, 1982), 3× vítěz Československého poháru (1981, 1983, 1985, ve stejných letech vítěz Českého poháru), zlato z OH 1980, bronz z ME 1980, 2× Fotbalista roku (1983 a 1985), člen Klubu ligových kanonýrů (115 branek).

Text: Karel Felt (Právo)

Michal BARDA 65 let, házená

Zklamání přinesl bojkot Los Angeles

Dlouholetý brankář Dukly i reprezentace začal s házenou, když mu bylo deset. Z domova to měl blízko do Vršovic, a tak jeho prvním klubem byla v Edenu sídlící Slavia. A protože tenkrát fandil fotbalovému brankáři Dukly Pavlu Koubovi, vlezl si do brány a už tam zůstal. Do Dukly se dostal až ve čtyřicetiletí, když po promoci nastoupil na základní vojenskou službu.

S armádním celkem pak získal v průběhu osmi sezon sedm mistrovských titulů a byl i členem týmu, který v roce 1984 porazil ve finále PMEZ Metaloplastiku Šabac. Jugoslávci měli tenkrát skvělé mužstvo plné výborných individualit, obě utkání, v Praze i v Šabacu, však skončila naprosto stejným vítězstvím domácích (21:17) a na sedmimetrové hody byla lepší Dukla (4:2).

Jako nesporný talent prošel Michal Barda dorosteneckými i juniorskými výběry a nadlouho se pak zabydlel v reprezentačním áčku, za něž odehrál 218 zápasů a deset let působil ve funkci jeho kapitána. V reprezentaci prožil i největší zklamání své kariéry, když jemu a mnoha dalším československým sportovcům bylo z politických důvodů zabráněno v účasti na OH 1984 v Los Angeles.

Právě tam mělo mužstvo, budované osm let trenérem Jiřím Víchou, zažít svůj vrchol. Šance na medaili byla tehdy značná. Šesté místo o čtyři roky později na OH v Soulu bylo proto jen slabou útěchou. V roce 1987 odešel do Německa. S Grosswallstadtem se dostal do finále PVP a s Düsseldorfem vyhrál Pohár IHF.

V roce 1992 se Michal Barda vrátil domů a dalších pět let trénoval Duklu s Jiřím Liškou (dva tituly) a československou, později českou reprezentaci s Vladimírem Haberem (7. na MS 1993, 8. na MS 1995, 6. na ME 1996). Vedle sportu si však paralelně budoval i profesní kariéru. Vystudoval Elektrotechnickou fakultu ČVUT a Fakultu tělesné výchovy a sportu UK, má i titul, MBA z Prague International Business School.

Už při zahraničním angažmá zároveň pracoval ve špičkové německé technologické firmě. Po návratu do Čech se vypracoval na pozici ředitele IT a personalistiky v softwarové firmě. Od roku 2010 je podnikatelem na volné noze a dělá to, co ho baví: přednáší, píše články, vede projekty, koučuje v byznysu i ve sportu. Od roku 2016 trénuje švýcarské reprezentační brankáře. Jak sám říká, stále se učí.

Text: Pavel Nekola

Házenkáři Dukly Praha – vítěz PMEZ 1984

Jaroslav PROVAZNÍK 90 let, házená

V dresu ATK, ÚDA a Dukly působil v letech 1951 až 1958. Podílel se na získání šesti titulů v házené o 7 hráčích a pěti titulů o 11 hráčích. Je držitelem stříbrných medailí z MS 1958 a 1961 v sedmičkové házené a bronzové medaile z MS 1955 v jedenácti hráčích. Podílel se na vítězství Dukly v PMEZ v roce 1957.

Milan ČERNÝ 65 let, házená

V Dukle Praha, ve které hrál v letech 1975 až 1986, několikrát získal mistrovský titul. V roce 1984 s armádním týmem vyhrál PMEZ, zahrál si ve finále PVP v roce 1982 a třikrát se zasloužil o vítězství v Československém poháru. S celkovými 1 004 vstřelenými brankami patřil do první desítky klubu ligových střelců ČSSR.

Josef TOMA 60 let, házená

Největší klubové úspěchy slavil jako pravé křídlo s Duklou Praha (1980–1988), se kterou získal mistrovské tituly a vyhrál v roce 1984 PMEZ.

Jiří KOTRČ 60 let, házená

S týmem Československa získal šesté místo na OH 1988 v Soulu. Nastoupil v šesti utkáních a dal 17 gólů. Na klubové úrovni nastupoval za Duklu Praha v letech 1978–1990 a 1994–1996. V roce 1984 vyhrál PMEZ, za reprezentaci se objevil ve 250 utkáních a třikrát (1985–1987) ovládl anketu Československý házenkář roku. Po skončení aktivní kariéry působí jako trenér HC Dukly Praha.

Jan NOVÁK 60 let, házená

Nejlepší házenkář Československa roku 1989. Levé křídlo Dukly Praha, za kterou hrál v letech 1981–1990. V armádním dresu vyhrál v roce 1984 PMEZ. S týmem Československa odehrál 155 zápasů a získal šesté místo na OH 1988 v Soulu.

František ŠTIKA 60 let, házená

Vyhlášená pravá spojka. S házenou začínal v deseti letech, kariéru ukončil bezmála ve čtyřiceti. Největší klubové úspěchy slavil s Duklou (1976–1984), se kterou získal čtyři mistrovské tituly. V dresu národního týmu se zúčastnil tří mistrovství světa, na olympiádě v Soulu byl u šestého místa ČSSR. Po skončení kariéry se stal trenérem.

Podloucký, Scheder, Kopřiva, Vochoska, Hellebrand, Jánoš

František ŘÍHA 85 let, rychlostní kanoistika

Kajakář, který vybojoval na K2 1000 m s Františkem Vršovským 6. místo na OH 1960 v Římě.

Viktor PODLOUCKÝ 70 let, rychlostní kanoistika

Jezdil na deblkajaku a čtyřkajaku v Dukle Trenčín a Dukle Praha. Získal 21 národních titulů, zúčastnil se OH 1976. Závodit přestal v roce 1980, poté pracoval jako trenér a funkcionář. V letech 2001 až 2009 byl zmocněncem MO pro sportovní reprezentaci.

Karel SCHEDER 70 let, rychlostní kanoistika

Do Dukly Praha přišel jako dorostenecký přeborník na kánoi. Zkušenosti získával na společných trénincích v posádce C2 s Jiřím Čtvrtečkou. Stal se mistrem republiky na C1 500 m v roce 1972, na C2 v letech 1971 a 1974 na tratích 500 a 1000 m. Startoval na OH 1972 v Mnichově, kde na C2 (s Petrem Mokřým) obsadil deváté místo. O rok později skončil na MS ve finském Tampere na C2 500 m pátý a na 1000 m šestý. Po skončení závodní kariéry vystupoval FTVS UK a své zkušenosti předával jako trenér.

Rudolf KOPŘIVA 65 let, veslování

Na vodu se dostal ve třinácti letech v Praze při školním náboru do Blesku. O deset let později začal trénovat ostatní veslaře, zpočátku jako dobrovolný, posléze jako profesionální trenér. Úspěchy sbíral v Dukle Praha i v reprezentaci především s posádkami lehkých vah.

Čtyřka s kormidelníkem (Jánoš druhý zleva)

Vladimír JÁNOŠ 75 let, veslování

Největšího úspěchu dosáhl na OH 1972 v Mnichově, kde společně s Otakarem Marečkem, Karlem Neffem, Františkem Provozánkem a Vladimírem Petříčkem vybojoval bronzovou medaili na čtyřce s kormidelníkem. Stejná posádka dojela třetí také o rok později na ME v Moskvě. Atmosféru her poznal celkem třikrát. V roce 1968 obsadil v Mexiku páté místo v posádce osmiveslice. Své olympijské účinkování zakončil o osm let později v kanadském Montrealu čtvrtým místem opět na čtyřce s kormidelníkem. K dalším cenným výsledkům veslaře Slavie, Dukly a Blesku patří dvě čtvrtá místa z MS 1974 a 1977.

Jaroslav HELLEBRAND 75 let, veslování

Sedm medailí z velkých akcí

Jako kluk hrál fotbal, chodil na atletiku a závodil na kole. V roce 1960 ho však jeden kamarád přivedl do smíchovské loděnice, kde ho nejvíc lákal skif. Dlouho potom jezdil s Petrem Krátkým na dvojskifu.

„V roce 1965 i o dva roky později jsme si z evropských šampionátů přivezli bronzové medaile, ale když můj parták po olympiádě v Mexiku emigroval, tak jsem se vrátil na skif. A v roce 1970 na mistrovství světa v Kanadě se mi podařilo díky třetímu místu najít cestu na stupně vítězů, což byl pro mě životní úspěch,“ netají i po mnoha letech své tehdejší pocity, ale zároveň s úsměvem dodává příběh, který s tímto triumfem souvisel: „Půjčil jsem si tam starší loď, která už dost pamatovala. Byla to prostě babička. Když potom jeden novinář napsal, že nebýt babičky, mohl jsem dosáhnout ještě lepšího výsledku, tak potom lidé chodili za mojí opravdovou babičkou s dotazy, co mi to provedla.“

Jednu stříbrnou a jednu bronzovou medaili ze světových šampionátů získal do své sbírky v polovině sedmdesátých let jako člen posádky párové čtyřky. V té době už měl za sebou účast na olympijských hrách v letech 1968 a 1972.

„V Mexiku jsme s Krátkým skončili dvanáctí a stejnou příčku jsem obsadil na skifu i v Mnichově. Podle představ se nedařilo, zato do třetice to vyšlo. V Montrealu si naše párová čtyřka – posádka tvořil s Vochoskou, Peckou a Lacinou – dojela pro bronz. Přitom start se nám vůbec nepovedl. Museli jsme dohánět manko, ale nakonec jsme byli moc rádi, že jsme na stupních vítězů nechyběli a podařilo se nám splnit původní medailové představy,“ miní vynikající závodník, který během své kariéry získal na velkých mezinárodních akcích sedm cenných kovů.

Hezké vzpomínky má na své působení v Dukle. „V lepším klubu jsem být nemohl. Měli jsme báječné podmínky, výborného trenéra, možnost zahraničních startů, a tedy i kontakt se svými největšími soupeři. Po skončení závodní činnosti jsem se mimo jiné věnoval paraglidingu. Při jednom letu se však padák poškodil, já spadl z výšky třiceti metrů. Vážně jsem si poranil páteř a už dvacet let trávím většinu času na vozíku. Bydlím na Smíchově se skvělou manželkou a na nic si nestěžuji,“ dodává jubilant, jenž se ještě v roce 2005 zúčastnil MS paraskifařů a skončil čtvrtý.

Párová čtyřka: Hellebrand, Vochoska, Vladek Lacina, Zdeněk Pecka a trenéři Vojtěch Hvězda a Václav Kozák

Václav VOCHOSKA 65 let, veslování

Dva bronz z olympijských her

Jihočeský rodák se ke sportu dostal náhodou, a navíc až v sedmnácti letech. Učil se v Třeboni strojním zámečnickem, ve stejném podniku pracoval i trenér tamních veslařů. „Když jsme se seznámili, začal mě nutit, abych přestal kouřit a začal sportovat. Tak jsem šel veslovat a už o čtyři roky později mě těšily úspěchy z olympiády i mistrovství světa. Byl to doslova raketový nástup mé sportovní kariéry,“ vzpomíná s odstupem téměř padesáti let.

Z treboňského oddílu přešel do pražské Dukly, o níž se říká, že byla pro něj vlakem na medaile. Olympijskou atmosféru poznal poprvé v roce 1976 v Montrealu jako člen párové čtyřky. „Škoda, že se nám nepovedl start. Za druhými Sověty jsme na třetí příčce zůstali dvě vteřiny,“ pamatuje si Vochoska, který se na mistrovství světa v letech 1975 a 1977 podílel ve stejné disciplíně na zisku stříbrných medailí.

Na OH 1980 v Moskvě se představil ve dvojskifu se Zdeňkem Peckou. V předchozí sezoně tuto dvojici na MS těšila stříbrná jízda, ale na vodním kanálu v Krylatském to zpočátku na přední umístění nevypadalo. „Zdeněk měl poslední dny zdravotní potíže, necítil se dobře a v rozjízdce se doslova trápil. V semifinále už to bylo lepší, ale jak pojedeme finále, jsme se neodvažovali domyslet. Po startu jsme brzy zjistili, že na výborné dvojice NDR a Jugoslávie nemáme, ale silou vůle se nám podařilo udržet třetí pozici. Jako jediní jsme se tak z početné československé veslařské party dočkali medailového ocenění,“ vzpomíná.

Sbírku nejceněnějších kovů uzavřel o dva roky později na mistrovství světa bronzem ve dvojskifu, a to opět s Peckou. Po roce 1985 se stal v Třeboni trenérem a potom několik let působil jako poradce u jedné obchodní rakouské firmy.

Text: Jaroslav Pešta

Luboš HILGERT 60 let, vodní slalom

Na mistrovstvích světa získal v kajaku jednu stříbrnou (K1 – 1981) a tři bronzové medaile (K1 – 1985, K1 družstva – 1983, 1991). Z evropských šampionátů má jeden bronz ze závodu hlídek z roku 1993. Dvakrát startoval na olympijských hrách, v Barceloně 1992 dojel na 23. příčce, v Atlantě 1996 skončil osmnáctý. Jako trenér dovedl k mnoha medailím svoji ženu Štěpánku (dvojnásobná olympijská vítězka) i syna Luboše, rovněž kajakáře.

Karel ŤOUPALÍK 60 let, vodní slalom

Kanoista získal na mistrovství světa dvě medaile v soutěži družstev 3x C1 (1979 bronz a 1983 stříbro).

Václav ŠMÍDL 80 let, volejbal

Člen slavné generace šedesátých let minulého století. Celou svoji aktivní kariéru působil v armádním dresu v Dukle Kolín a Dukle Jihlava. Mistr světa z roku 1966, stříbrný medailista z OH 1964 v Tokiu, MS 1960 a 1962, ME 1967. Po ukončení kariéry trenér mládeže.

Vlastimil LENERT 70 let, volejbal

Patří do „zlaté éry“ Dukly Liberec, která v letech 1973–1983 získala pět mistrovských titulů a v polovině 70. let dokonce vyhrála PMEZ. Dlouholetý reprezentační blokař, v Dukle byl od roku 1969 až 2000, jako hráč i trenér. Reprezentoval 2x na OH 1976 (5. místo) 1980 (8. místo), na ME, MS i PMEZ (1. místo – 1975).

Po skončení kariéry v roce 1984 se věnuje trénování – od roku 2000 vede mládež ve Slavii Liberec.

Volejbalové legendy při oslavě 70 let Dukly

Stanislav FRÜHAUF 65 let, lyžování

Zlatý šumavský bard

Prach a skály. Tak nazval trenér Stanislav Frühauf údolí Val Chisone, kde se konaly závody v běžeckém lyžování na olympiádě v Turíně 2006. Jenže z těch suchých skal spolu s Kateřinou Neumannovou vykutali zlato.

„Přátelé, Karel Klostermann napsal poslední črtu ze Šumavy taky zlatým písmem. A my jsme s Kateřinou tu knihu uzavřeli zlatým písmem a podpisem,“ básnil

Frühauf v cíli závodu na 30 kilometrů bruslením, do nějž Neumannová nastupovala na hraně nemoci a po hrdinském výkonu a slavném finiši v cílové rovině ho vyhrála.

Byla to i největší chvíle v trenérské kariéře Frühaufa. Začal jí v roce 1981 ve Středisku vrcholového sportu na Zadově, kde vedl mimo jiné pozdější biatlonistku a mistryni světa ve štafetě Evu Hákovou.

Neumannovou zahlédl poprvé v roce 1990 na krajských přeborech a tehdy sedmnáctileté dívce řekl, že běhá jako sněžné prase. Přes nedostatky v technice ho však mladá závodnice zaujala postavou, a především zaníceným projevem velké bojovnice.

Frühauf nadějnou lyžařku začal trénovat a Neumannová už v prosinci 1992 vyhrála závod na 5 kilometrů klasicky na SP v Ramsau. Rozjela se tak legendární spolupráce, 1. června 1994 se oba stali členy Dukly. Spolu získali šest olympijských medailí, tři z mistrovství světa a šestnáct vítězství ve Světovém poháru. Frühauf začátkem tisíciletí také vedl ženskou reprezentaci.

„Standovi vděčím za mnohé. Plně nahraditelný není. Naše spolupráce byla dlouhá a dosáhla absolutního vrcholu,“ říká Neumannová po olympiádě v Turíně, kde se Frühauf loučil. V další sezoně ještě Neumannové pomáhal na dálku a radoval se ze zlata a stříbra na MS v Sapporu.

František ZEMAN 70 let, lyžování

Reprezentant v tehdy závodě sdruženém. Na ZOH v Innsbrucku 1976 skončil na 15. místě. Na mistrovství světa v klasickém lyžování 1974 ve Falunu skončil sedmnáctý.

Jura KOČAN 65 let, lyžování

Působil v ASC Dukla v letech 1993–2002 jako trenér alpských disciplín a následně družstva ASO různé.

Zbyněk HUBAČ 80 let, lyžování

Šampion z Innsbrucku

Patřil do slavné party skokanských Remsa Boys. Zbyněk Hubač zářil především na Turné čtyř můstků. Po skončení kariéry pak zahájil trenérskou kariéru v Dukle Liberec a pomohl k další slavné éře týmu kolem Pavla Ploce.

U největších triumfů Jiřího Rašky byl Zbyněk Hubač hodně blízko. Na olympiádě v Grenoblu 1968 byl ve formě, jenže těsně před závody ho

postihla sportovní tragédie. Při tréninku mu praskla lyže a solidní náhradu nesehnal.

„Praskla mi na tréninku asi dva dny před závodem, nemohl jsem pak ani trénovat,“ líčí Hubač. „Nikoho, kdo by to spravil, jsem nesehnal, musel jsem to vyměnit za jiné lyže. Ty byly těžší a zkrátka mi nesešly. Do té doby jsem skákal docela dobře, pak už to bylo horší.“

Při zlatém Raškově závodě v Grenoblu byl Hubač nakonec devatenáctý. Největší úspěchy tak zažil na Turné čtyř můstků. V roce 1969 byl třetí v celkovém pořadí a na cestě ke stejnému umístění o dva roky později dosáhl v Innsbrucku největšího vítězství kariéry. Na slavném Bergiselu ho tehdy na stupně vítězů doprovodili i druhý Jiří Raška a třetí Rudolf Höhn. Bylo to vůbec poprvé v historii Turné, kdy závodníci z jedné země zabrali první tři místa.

„To bylo překvapení, i když jsme skákali dobře. Ve druhém kole se mi povedl daleký skok a poskočil jsem na první místo,“ vzpomínal Hubač. „To už byl Zdeněk Remsů pryč, trénoval nás Jáchym Bulín, ale byl to dozvuk Remsovy práce. Jirka Raška pak vyhrál celkově, já byl třetí. Domů Vindobonou to byla oslavná jízda.“

Kariéru ukončil po ZOH v Sapporu 1972 a začal pracovat jako trenér v Dukle Liberec, působil také jako asistent u reprezentace. „V Dukle jsem pracoval až do roku 1992,“ dodává Hubač, který dnes žije v Turnově.

Text: Martin Hašek (Sport)

Kresba Petra Urbana z kroniky Dukly Liberec

Petr URBAN 60 let, saně

Sedmnáctkrát mistrem republiky

Sáňkování je u Urbanů dlouholetou tradicí. „Tomuto sportu se věnovali strejdové, dědové, táta, máma, prostě všichni,“ vypráví Petr, který se stal sedmnáctkrát mistrem republiky a našel cestu i na dvě zimní olympiády. Po skončení sportovní kariéry se začal plně věnovat kreslení různých vtipných obrázků.

Prvního velkého úspěchu dosáhl v roce 1983 v závodech Světového poháru v Tatranské Lomnici, v němž skončil třetí. „Tohoto bronzu jsem si moc vážil, protože v pohárových soutěžích se vždy sešla velká konkurence. Počty startujících z jednotlivých států mohly být větší, nebyly limitovány,“ vysvětluje Petr.

Své olympijské premiéry se dočkal v roce 1988 v kanadském Calgary, ale s 16. místem moc spokojený nebyl. „Měl jsem smůlu, protože jsem startoval až mezi posledními a vinou velkého oteplení narostla na dráze jinovatka, na které se jelo pomaleji. Byl jsem přítom ve formě, v náročných tréninkových jízdách jsem byl dokonce třetí. Neříkám, že bych si dojel pro medaili, ale do šestého místa bych se asi vešel,“ vrací se ke svému vystoupení.

Saně jsou sportem, kde o cenných setinkách vteřiny rozhoduje také materiál. Čeští reprezentanti byli v tomto směru tehdy v nevýhodě. „Nikdy jsme neměli pocit, že máme rychlé saně. Koukali jsme po soupeřích a jenom jsme se učili, i co se týče oblečení. Jinak na Calgary vzpomínám rád, byla možnost poznat osobnosti z různých sportů. Třeba o krasobruslařce Wittové všichni básnili, ale mně zase taková sexbomba nepřipadala. Nebo jednou si ke mně v autobusu sedl skokan Nykänen. Pořád sebou cukal, jako kdyby měl epileptický záchvat. Asi už v duchu byl na můstku,“ směje se při této vzpomínce.

Urban se zúčastnil ještě ZOH o čtyři roky později v Albertville, kde obsadil 19. místo. „Potom ho svaz vyřadil, protože prý kreslenými vtipy kazí morálku, a navíc pro olympiádu v roce 1994 v Lillehammeru je už starý. Jinak pokud jde o jeho působení v Dukle, tak byl spokojený. Měl tam celkově dobré podmínky, a dále pak možnost setkat se s dalšími sportovci, s nimiž stále udržuje kontakt. Třeba s Neumannovou, Špotákovou, Šebrlem a řadou dalších. Stále kreslí a dobrou fyzickou se snaží udržovat častým běháním,“ prozrazuje manželka Inka.

Text: Jaroslav Pešta

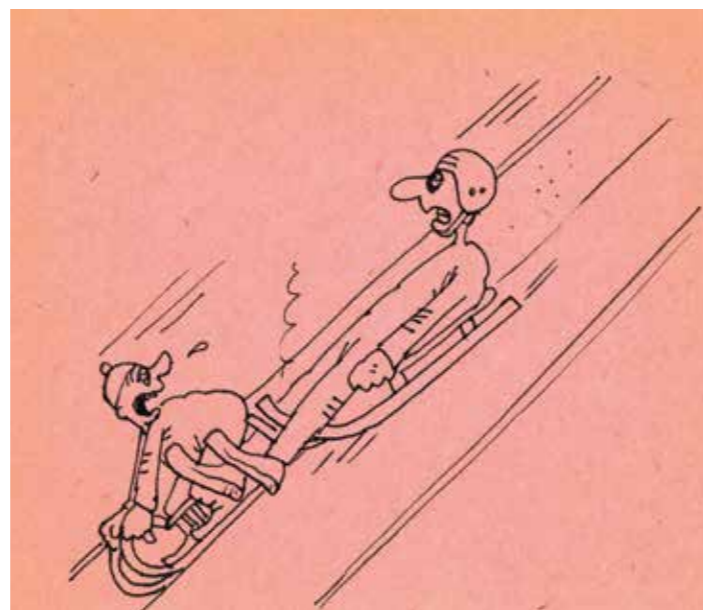
František HALÍŘ (70 let), saně

Závodil od čtrnácti let. Jako sedmnáctiletý puberták sundal ve Villard de Lans ze stožáru vlajku s pěti kruhy, aby si ji přivezl domů do Liberce. Na památku ze zimní olympiády v Grenoblu 1968, kde reprezentoval Československo v jízdě na saních jako nejmladší reprezentant. Obsadil 19. místo v jednotlivcích a čtrnácté ve dvojicích s Janem Hamříkem. V roce 1969 se stal poprvé juniorským mistrem republiky. Do Dukly přišel 1. října 1996. Mistrovství světa se účastnil nepřetržitě od roku 1969 až 1977. Nejlepšího umístění dosáhl v roce 1973, kdy obsadil desáté místo. Po dvanáctileté přestávce se v roce 2005 vrátil do ledového koryta, obsadil druhé místo na mistrovství ČR v jednotlivcích, stal se mistrem republiky v družstvech. Z MS veteránů 2013 přivezl zlato a stříbro a celkové cenné druhé místo ze závodů Světového poháru. Několik let trénoval sáňkaře v Dukle Praha.

Jindřich ZEMAN 70 let, saně

V závodech dvojic startoval s Vladimírem Reslem. Na ZOH 1976 v Innsbrucku skončil mezi jednotlivci osmáctý a ve dvojicích šestý. O čtyři roky později v Lake Placid se umístil desátý a na dvojice osmý. Na ME 1978 ve Švédsku získal bronz ve dvojicích. Ve Světovém poháru skončil nejlépe na čtvrtém místě při závodě v rakouském Imstu. Po skončení kariéry se stal trenérem.

Kresba Petra Urbana z kroniky Dukly Liberec

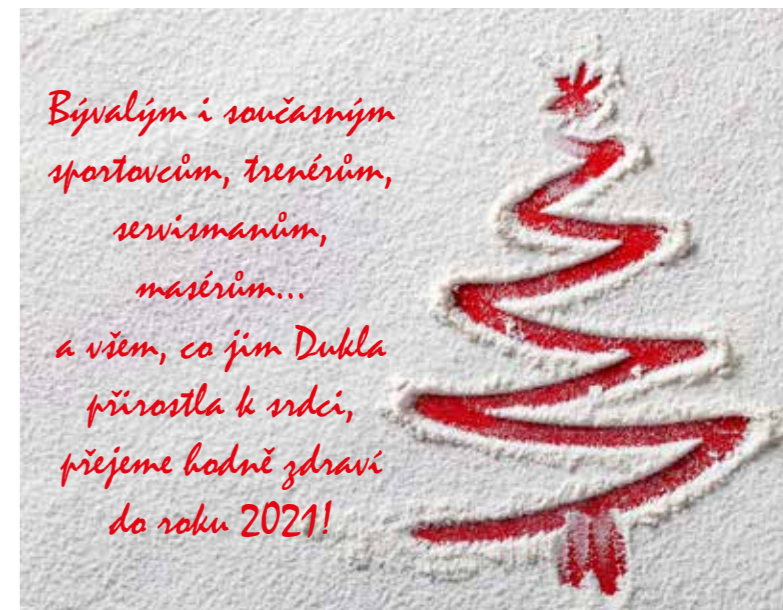
Miroslav VARGA 60 let, sportovní střelba

Olympijský vítěz ve střelbě z libovolné malorážky vlezl na 50 metrů z olympiády 1988 v Soulu. Zlatou medaili si dal tehdejší člen Dukly ke svým 28. narozeninám a přidal rekord, když nastřílel 60 desítek za pouhých 27 minut, ačkoliv tehdejší limit byl na 60 ran hodinu a tři čtvrtě. V roce 1992 se zúčastnil olympiády v Barceloně, kde se mu nedařilo a skončil na 31. místě. Po šestnáctileté pauze se znovu vrátil do reprezentace, nominoval se na OH 2008, v Pekingu se umístil na 29. místě.

Sestavila: Ivana Roháčková

Foto: Ivana Roháčková, facebook Remigia Machury, archiv ASC DUKLA, archivy ASO Dukla, archiv veslo.cz

V roce 2015 slavily s jubilanty armádního sportu i legendy Dana Zátoková a Věra Čáslavská.

Je to satisfakce za ukradený titul

Prezident republiky udělil 28. října státní vyznamenání – medaili Za zásluhy I. stupně motokrošařské legendě Jaroslavu Faltovi, který v březnu příštího roku oslaví sedmdesátiny. Na motocyklu ČZ v kategorii do 250 ccm patřil v sedmdesátých letech k absolutní světové špičce. Zákulisními čachry tehdejšího Sovětského svazu a rakouského výrobce motocyklů KTM přišel v roce 1974 o titul mistra světa. Křivda úplně nepřebolela ani po téměř půl století.

Nejprve se zeptám na státní vyznamenání. Co pro vás znamená?

Je to ocenění za moji celoživotní sportovní kariéru a úspěchy, kterých jsem jako československý reprezentant na českém stroji ČZ dosáhl a propagoval jimi i svoji

vlast. Děkuji za ně, ale s vědomím, že tu jsou motocykloví reprezentanti, kteří dosáhli ještě větších úspěchů, hlavně soutěžní jezdcí, mnohonásobní vítězové Šestidenní a mezi nimi především Květoslav Mašita, který vládl ve své třídě světu celé desetiletí.

Vyznamenání dostali i další sportovní legendy jako hokejista Václav Nedomanský nebo fotbalový trenér Karel Brückner a mnoho osobností ze všech oblastí života společnosti. Nemrzí vás, že jste se s nimi nemohl 28. října setkat na Hradě?

Rád bych se s těmi žijícími setkal, ale беру zrušení ceremoniálu jako realitu v této těžké době. Věřím, že se s nimi potkám za rok, v době, která bude pro nás všechny příznivější.

Berete vyznamenání i jako určitou satisfakci za titul mistra světa, který vám byl politicky doslova ukraden?

Ano, je to určitá satisfakce za politicky ukradený titul. Nejhorší bylo, že jsem se až v roce 1975 na začátku sezony dozvěděl, že

kongres FIM titul definitivně přiřkl Rusovi Gennadiji Mojsejevovi. Rozhodli o tom už na podzim, ale řekli mi to až po mnoha měsících. Nevím proč tak pozdě. Do té doby pořád naděje žila. Cítil jsem pak obrovskou křivdu, dlouho, pořád ve mně trochu přežívá.

Vy jste odjížděl z posledního závodu jako šampión?

Tím jsem byl asi dvě hodiny. Jury ve švýcarském Wohlenu, kde se jel poslední závod, po protestu Rusů na můj údajný předčasný start rozhodla o penalizaci jednou minutou, tím jsem spadl na osmé místo. Velký zájem na tom měli nejen Rusové, ale angažoval se i zástupce KTM, na níž jel Mojsejev, ten byl dokonce reditelem závodu.

S rodinou

S náčelníkem motoristické Dukly plk. Františkem Mošnou

Jak vlastně závod probíhal, Rusové na vás uspořádali hon?

Dá se to tak říct. Mojsejev upadl hned na začátku první jízdy, počkal si na mě, a pak mě několik kol blokoval, až jsme upadli. V té době jsem vedl, ale skončil až třetí. V další jízdě se na mě vrhli Rybalčenko a Popenko, který do Švýcarska přijel vyloženě s úkolem mě zastavit, aby titul získal Mojsejev. Jel tam ještě Rulev, ten byl nejslušnější a jako jediný se omluvil. Ti dva prvně jmenovaní po mně šli. Mojsejev už byl mimo hru, ale Popenko si na mne počkal a v plné rychlosti mě sestřelil, a ještě mi zadním kolem přejel záda. Znovu jsem nasadl. Před cílem si mne všiml vedoucí Belgičan Harry Everts a pustil mě před sebe.

Tehdy byl ve vedení FIM Jan Křivka. Udělal něco, aby vám pomohl?

Nejvíc by mi tenkrát pomohl, kdyby tam vůbec nejel a nepletl se do toho. Za normálních okolností bych dostal maximálně dřítku. Jenže Křivka šel na ruku Rusům, náš protest na ně už ve Wohlenu stál, že si za to můžu sám. Tím jim otevřel cestu k titulu. Ani na kongresu neudělali nic v můj prospěch a celého našeho motokrosu. Byla to hrozná politická prasárna.

Raději k příjemnějším věcem... Na který závod nejraději vzpomínáte?

Vyhrál jsem jich spoustu, i v zámoří, ale nejraději jsem závodil doma. Když přišlo v Holicích padesát tisíc diváků, byla to nádhera.

V roce 1975 se v Sedlčanech jel Motokros národů, což bylo mistrovství světa družstev. Vy jste ale v sestavě vítězů vedle Antonína Baborovského, Jiřího Churavého, Zdeňka Velkého a Miroslava Nováčka chyběl...

Vedl jsem tehdy světový šampionát jezdců, ale vážně jsem onemocněl se slezinou a podstoupil operaci. Sezona pro mne předčasně skončila. Škoda, jinak bych určitě jel. I tak na pětadvacet let s motokrosem vzpomínám rád.

Text: Karel Felt, Právo
Foto: archiv Jaroslava Falty

Šťastná karta v rukávě

Na tenhle evropský šampionát se bude vzpomínat v dobrém. Sezónu svíranou nákazou covid-19 dráhaři Dukly Brno v listopadu ozdobili třemi medailemi. Dvě stříbra a jedno zlato se hodně třpytí.

Hned první den se v bulharském Plovdivu slavilo. Trojice Dominik Topinka, Martin Čechman a Tomáš Bábek na sebe upozornila v kvalifikaci týmového sprintu, když se blýskla se druhým nejrychlejším časem.

V dalším programu vystřídal Čechmana Jakub Šťastný a v této sestavě Češi vyřadili Ukrajinu. Ve finále je čekali Rusové, kteří triumfovali v čase 43,007 sekundy. Svěření trenéra Petra Klimeše se díky výkonu 43,925 radovali ze stříbra.

Vycházející hvězda z klanu

„Jak jsem říkal doma – nebereme tento úspěch jako medaili z plnohodnotného šampionátu. Ale za práci, kterou tomu kluci v přípravě odvedli, si ji zasloužili,“ zhodnotil trenér sprinterů Klimeš situaci, kdy na Balkán nedorazila kompletní evropská konkurence.

Petra Ševčíková, Veronika Jaborníková a Sára Kaňkovská skončily v týmovém

sprintu čtvrté, ale o překvapení se postarala Sára Kaňkovská. Stříbrné medaili v keirinu nemohla uvěřit.

„Pro mě je to něco neskutečného, upřímně jsem to nečekala. Samozřejmě jsem jela pro co nejlepší výsledek, což se mi vyplnilo,“ radovala se juniorská mistryně světa i Evropy ve stejné disciplíně.

Dvaadvacetiletá dráhařka skončila pátá v keirinu na ME do 23 let v italském Fiorenzuola d'Arda. „Motivovalo mě to hodně. Věděla jsem, že musím víc zabrat. Jak v tréninku, tak v nastavení hlavy, která u mě hraje velkou roli. Hodně mi pomohla doktorka Hana Pernicová. Uklidnila mě, probudila ve mně důvěru, že na to mám,“ zmínila spolupráci s psychologkou.

Radost přímo na plovdivském velodromu si vychutnala s otcem Martinem, mechanikem reprezentace. „Je neskutečné prožívat s tátou moje velké výsledky. Taky to zažil v roli profesionálního sportovce, takže byl naměkko. Doma to oslavíme s celou

Cyklisté Dukly Brno

Stříbrná Sára Kaňkovská

rodinou, ségra s mamkou se dívaly aspoň v televizi,“ vykládala Kaňkovská, která pochází ze známého cyklistického klanu.

Velké šance se dávaly ve stejné disciplíně lídrovi brněnské Dukly Bábkovi. Jenže v semifinále dojel až čtvrtý a do nejlepší šestky nepostoupil. Malé finále ovládl, celkově obsadil sedmou pozici, ale pro evropského šampiona z roku 2016 to byla slabá náplast.

Titul jako velký impulz

Naštěstí měl v rukávu ještě jednu kartu. V pevném kilometru ovládl kvalifikaci a ve finálové jízdě se ještě zlepšil. Zvítězil v čase 1:00,517 minut navzdory tomu, že

brněnskému rodáku mírně přidržel startovní blok.

„Už jsem tuhle situaci zažil a párkrát mi to zničilo závod. Nakonec to i přes podržení v bloku klaplo,“ oddechl si Bábek, který v kilometru kraloval už na loňských Evropských hrách, je držitelem evropského bronzu z Paříže z roku 2016 a před třemi lety v Hongkongu se stal vicemistrem světa.

Pořadatelé hnali Bábka na slavnostní vyhlášení hned po dojezdu. Jenže v těch okamžicích se o třiatřicetiletého cyklistu ještě pokoušely mdloby. „Taky mohli vyhlásit soutěž o to, kdo se udrží na pódiu. Když dojeďu kilák, ležím patnáct nebo dvacet minut, než se z toho dostanu. Nemůžu ani chodit,“ divil se už se zlatou medailí na krku.

„Dvě minuty poté, co jsem slezl z dráhy, za mnou utíkal organizátor, že se mám rychle dostavit na stupně vítězů. Řekl jsem mu, že potřebuju ještě aspoň tři minuty. Jít tam a zpívat hymnu bylo možná tak těžké jako jet kilák, ale jsem rád, že jsme si mohli zazpívat,“ culil se.

Plovdivské zlato bere jako velký impulz do příští sezony s vrcholem na odložených olympijských hrách v Tokiu. Tam by měl uzavřít bohatou kariéru.

„Byl to důležitý pozitivní bod tohoto jinak negativního roku. Medaili stavím stejně vysoko jako jakoukoliv jinou evropskou. Nesouhlasím s tím, že kvůli koronaviru byla účast slabší. Každý měl možnost se zúčastnit,“ poznamenal.

Medaile zrozená z betonu

Cenného kovu si váží o to víc, že v přípravě na rozdíl od soupeřů kroužil v Brně v zimním oblečení na betonu nekrutého velodromu. Naposledy na dřevě závodil v únoru na MS v Německu a trénoval v říjnu, kdy ještě situace dovozovala jezdit do Vídně.

„Rozdíl mezi ježděním na dřevě a na betonu je asi jako plavání v krytém bazénu za Lužánkami a na Brněnské přehradě,“ smál se Bábek.

O tokijských hrách, kde má účast v keirinu jistou, si myslí, že proběhnou – stejně jako šampionát v Plovdivu – bez diváků. „Vyzkoušel jsem si, jaké je to rvát a radovat se před prázdnou tribunou, kde byli v ten moment jen dva moji kolegové a mechanik,“ uzavírá.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Attila Racek, Ivana Roháčková a Arne Mill

Zlatá jízda Tomáše Bábka

Tomáš Bábek, Dominik Topinka, Jakub Šťastný a Martin Čechman

Veslař Václav Kozák

Sběratelský král

Jiří Hanibal uměl sehnat podpisy Zátopkových, Masopusta, Maradony ale i Chaplina nebo Lennona. Nevídaná sbírka obsahuje přes čtyři tisíce autogramů slavných lidí všech možných oborů a profesí, včetně českých i světových sportovních hvězd. Mezi nimi pochopitelně nechybí ani věhlasní dukláci.

Většina kluků něco sbírá. Výjimkou nebyl ani Jiří Hanibal. Začal známkami s leteckou tematikou, jako dítě totiž za okupace se zatajeným dechem sledoval, jak nad

Prahou probíhají letecké bitvy. Filatelii časem rozšířil do jiných oblastí, ale bavilo ho hromadit třeba i barevné hotelové nálepky, které se lepily na kufry.

„S autogramy to bylo tak, že nám průvodce při dovolené v Alžírsku v roce 1968 ukázal letoviska Louise de Funése a Sophie Lorenové. Tehdy mě napadlo, že sbírání podpisů by se mi líbilo. Později jsem oběma napsal a se žádostí uspěl,“ vypráví šestaosmdesátiletý chlapík, jemuž se přezdívá Sběratelský král.

Významnou kapitolu v jeho sbírce tvoří slavní sportovci. Na řadě výstav mohli zájemci najít šifry horolezce Reinholda Messnera, prvního pokořitele všech osmitisícových vrcholů, fotbalového krále

Pelého, další hvězdu zelených pažitů Maradonu, který proslul mimo jiné svou „boží rukou“, či nejproslulejšího boxera všech dob Muhammada Aliho.

Gró však představují české sportovní hvězdy včetně Josefa Bicana nebo Věry Čáslavské. „Pepíka Masopusta jsem navštívil v Dejvicích, kde bydlel kousek od hotelu International. Bylo to krátce po tom, co v roce 1962 získal Zlatý míč. Pamatuji si, že jsme seděli v obýváku a vzácná trofej pro nejlepšího fotbalistu světa stála přímo přede mnou na stole. V Troji jsem byl zase za

manželi Zátopkovými. On říkal Daně Dušinko a ona Emilovi Topíku. Byla to fantastická dvojice,“ vybavuje si Hanibal.

Má autogramy z minulosti i z přítomnosti. Jednak třeba od famózní snowboardistky a lyžařky Ester Ledecské, ale i od všech stříbrných fotbalistů ze světového šampionátu v roce 1962 v Chile. Postupně pak získal podpisy i jejich předchůdců, kteří dosáhli stejného úspěchu už na MS 1934 v Itálii, tedy ve stejném roce, kdy se Jiří Hanibal narodil.

Velice rád vzpomíná na setkání s fotbalovým brankářem Františkem Pláničkou, slavným gymnastou Aloisem Hudcem, který zazářil při cvičení na kruzích na berlínské olympiádě v roce 1936, skvělou krasobruslařkou Ájou Vrzáňovou nebo

motocyklovým závodníkem Františkem Štátným a jeho ženou Jarmilou, která za Duklu rychlobruslila.

„Když jsem byl u nich na Žižkově, říkal jsem jim: vy si ani nemůžete vymalovat pokoj, jak máte stěny plné věnců a medailí,“ směje se.

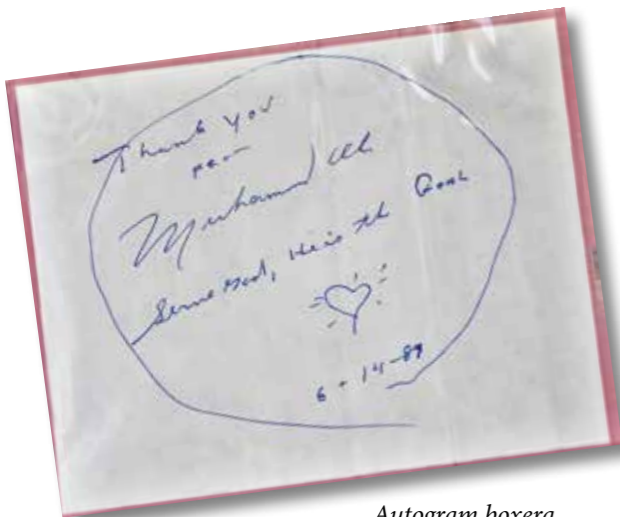
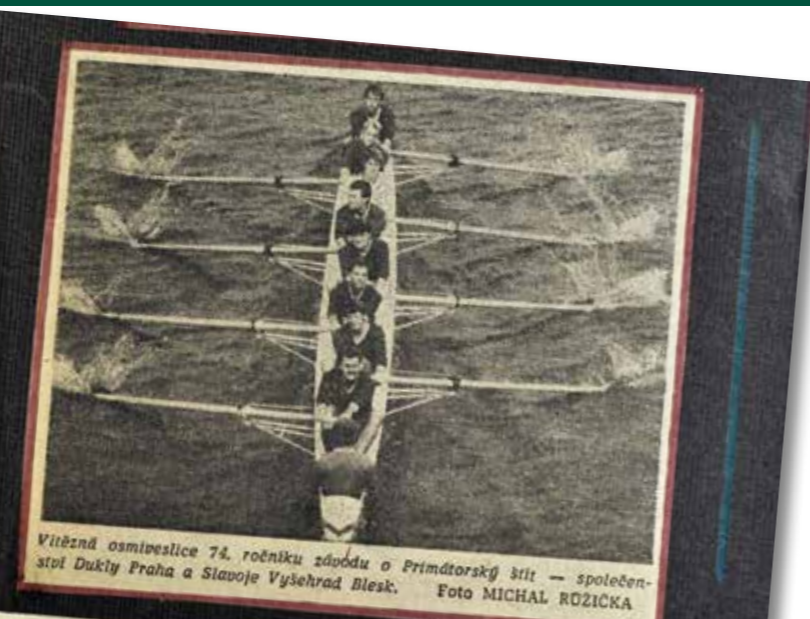
Krásnou vzpomínku má na to, jak se mu povedlo získat autogram fenomenálního Pelého: „V roce 2005 jsme byli s manželkou na dovolené v Brazílii. Dostali jsme se i na obrovský stadion Maracanã, kde se právě hrálo finále mistrovství státu Rio de Janeiro. Měl jsem kliku, že jsem na tribuně narazil na Pelého. Na to se nedá nikdy zapomenout.“

Žádný autogram nekoupil ani nevytěnil. O podpisy si osobně hlavně

Autogram od krasobruslařky Áji Vrzáňové

Olympijský vítěz Jiří Raška

Autogram boxera Muhammada Aliho

Brazilský fotbalista Pelé

Portrét Jiřího Hanibala nakreslený a podepsaný Kájou Saudkem

Fotbalisté Dukly Praha Josef Masopust a Karel Dvořák

Herečka Brigitte Bardotová

napsal. Takhle přišel k parafám Charlieho Chaplina, Marlene Dietrichové, Jeana-Paula Belmonda, Alaina Delona, dalajlámy, člena legendárních Beatles Johna Lennona, astronauta Neila Armstronga nebo slavného chirurga Christiaana Barnarda. Když to ale doma šlo, zaklepal na dveře. Díky tomu si s řadou slavných lidí popovídal a dozvěděl se o nich víc.

V pracovně pražského bytu kousek od fotbalového stadionu Sparty na Letné měl srovnané šanony podle hesel: Sport, Dostihy, Fotbal, Tenis, Dukla, Herci, Zpěváci, Legendy, Prezidenti. U každé osobnosti si vedl složku s jejími fotografiemi, výstřižky z novin a časopisů, a také obálkou, ve které podpis přišel poštou.

U některých si doplňoval informace vlastními poznámkami, ale než kohokoli písemně požádal o autogram, snažil se o něm co nejvíce dozvědět. Známé postavy si vždycky pečlivě vybíral. Neoslovoval každého, na některé si rád počkal delší dobu. A měl své pravidlo – neoslovovat osobnosti na ulici.

„V tom jsem udělal jedinou výjimku. V roce 1986 mi kolega poradil, ať si na náměstí nechám podepsat jednoho spisovatele. On nebyl proti, kartičku si opřel o zeď nejbližšího domu, a kromě signatury připsal pár slov. V té době jsem netušil, že Václav Havel bude za pár let naším prezidentem,“ přidává historku Hanibal.

Párkrát se však stalo, že neuspěl. „Toužil jsem po podpisech papežů a britské královny Alžběty II. V dopisech jsem oslovil jejich aparát, ale zpět mi přišla odpověď, že jejich autogramy nejsou na rozdávání.

Když v jiných případech odpověď nepřicházela, měl jsem zásadu, že žádat budu maximálně třikrát. Nikdy se neozval Jean Gabin, až později jsem se dozvěděl, že autogramy nerozdával,“ říká.

Složitě ovšem bylo sehnat adresy světových hvězd. „Sháněl jsem kontakty po národních olympijských výborech, sportovních svazech a klubech. Chodil jsem i na velvyslanectví, ale to neuniklo pozornosti StB. Jednou jsem dostal předvolání a půl dne mě vyšetřovali, proč si dopisuji se západními ambasádami. Nemohli pochopit, jak je možné, že hutník z Ostravy píše indické premiérce Indíře Ghandiové. Asi mezi nimi tehdy nebyl nikdo, kdo by něco sbíral,“ usmívá se.

S mnoha domácími i zahraničními osobnostmi udržuje pravidelnou korespondenci. S Belmondem si třeba vzájemně přejí k Vánocům nebo Novému roku, s jinými se zase navštěvoval častěji, až se stali přáteli. Třeba ze žádosti o autogram Jana Wericha se zrodil přátelský vztah.

„Měl jsem možnost ho navštěvovat ve vile na Kampě a poznat jeho ženu Zdeňku i dceru Janu. Jednou při mé návštěvě zavzvonil telefon. V den svých narozenin mu z Los Angeles volal Jiří Voskovec. Pan Werich mi podal sluchátko, a tak vzniklo další přátelství,“ vzpomíná Hanibal.

Impuls k uspořádání první výstavy autogramů v roce 1976 mu nabídl při setkání na dovolené na Kubě spisovatel Václav Čtvrtek. Ten mu ji také ve foyeru pražského Divadla Albatros zahajoval. Jeho projev si schoval na památku.

„Přišla tam řada známých osobností. Herci, kumštýři, ale i slavná automobilová závodnice Eliška Junková. Tím začala moje vystavovatelská činnost,“ ohlíží se zpět sběratel, který se zúčastňoval i množství besed, a byl hostem řady rozhlasových a televizních pořadů.

Svou sbírku se nyní snaží dostat do správných rukou. „Už jsem se sbíráním skončil. Něco si vzal syn, ale na všechno nemá prostoru. Podpisy neprodávám, ale rozdávám lidem, u nichž o ně bude dobře postaráno. Nerad bych, aby vzácné podpisy jednou skončily v popelnici. Už se to pár lidem, kteří se celoživotně zabývali střežením cenných artefaktů, přihodilo, když se po nich likvidovala pozůstalost,“ pokyvuje hlavou.

K tomu jen dodejme, že podpisy nejen českých sportovců se za čas objeví v Muzeu armádního sportu.

Fišerová si dojela pro letenku do Tokia

Na pražském mistrovství Evropy ve vodním slalomu se ze závodníků Dukly Brandýs nejvíc dařilo kanoistce Tereze Fišerové, která si ve finálové jízdě dojela pro stříbrnou medaili a zároveň pro letenku na olympijské hry do Tokia. Protože se pak ještě s Terezou Kneblovou výrazně podepsaly na prvenství v tříčlenné týmové soutěži, mohla být se svým vystoupením velice spokojena.

Jaká byla vaše příprava na šampionát?

Zpočátku normálně jako na každou velkou akci, ale s jednou výjimkou. Nečelila jsem dvěma týdny před mistrovstvím jsem měla podezření na průšnice, ale testy dopadly dobře, takže jsem musela jen čtyři dny ležet v posteli. Potom už jsem však několikrát trénovala a cítila se dobře.

Co pro vás mistrovství znamenalo?

Po dlouhé době to byl velký závod s mezinárodní účastí, a proto jsem si ho chtěla užít. Mým přáním bylo postoupit do finále a v něm předvést kvalitní, bezchybnou jízdu, na kterou mi zůstanou hezké vzpomínky. Zároveň jsem ho brala jako olympijskou nominaci a mým snem bylo pěkným umístěním získat letenku do Tokia. Chyběl mi sice jen malý krůček, musela bych skončit na horším než sedmém místě. Zároveň se Gabriela Satková stala mistryní Evropy, ale ve vodním slalomu je možné všechno. Proto jsem v žádném případě nemyslela, že letenku už mám v kapse.

Satková se stala šampionkou, ale vy jste skončila hned za ní na druhé příčce. Jaký to byl závod?

Trať byla hodně těžká. Sledovala jsem jízdy ostatních kanoistek a bála se, že budu kazit. Když jsem byla na startu, už jsem věděla, že Satková dosáhla skvělého času. Ještě v polovině trati jsem na ni měla náskok 1,5 sekundy, ale i když jsem zajela čistou jízdu, v cíli jsem za ní zůstala druhá se ztrátou tří desetin sekundy.

Nebylo vám to trochu líto?

Gábině jsem po jejím přechodu do seniorské reprezentace fandila a zlato ji hlavně za ten super čas moc přeji. Stříbro mě také těší, a hlavně jsem doslova nadšená, že jsem si tím zajistila účast na olympiádě.

V tříčlenném týmu byla v roli seniorského nováčka juniorka Tereza Kneblová. Co byste řekla na její adresu?

V závodě jednotlivců obsadila výborné šesté místo a z naší společné jízdy za zlatem ještě s Gábinou Satkovou byla nadšená. Říkala, že se jí jelo skvěle a v cíli nechtěla končit, přála si jet dál.

Co vám na mistrovství Evropy chybělo?

Hlavně fanoušci, jejichž počet byl podle vládního nařízení hodně omezen. Vždyť

vstupenky vůbec nešly do volného prodeje, a ty zbývající získali jen lidé, kteří byli s uspořádáním šampionátu nějak spojeni.

Uvažujete už o náplni a místě zimní přípravy?

Zatím o ní moc nepřemýšlím, bude ji spíš řešit můj trenér. Stanovenému programu se samozřejmě přizpůsobím, ale kam to bude, je stále otazník. Pokud vím, tak se uvažuje o Emirátech, případě o jižní Itálii či Francii. Chtěla bych odjet někam do tepla, hlavně aby tam rtuť teploměru byla o něco výš než v Česku.

Text: Jaroslav Pešta

Foto: Nina Jelenc a Ivana Roháčková

Heger a Kneblová jsou evropské jedničky

Na mistrovství Evropy ve vodním slalomu juniorů a závodníků do 23 let v polském Krakově našlo cestu na stupně vítězů šest dukláků. Největšího úspěchu dosáhli získáním zlatých medailí kanoisté Vojtěch Heger a juniorka Tereza Kneblová.

Heger se před třemi roky stal evropským juniorským šampionem. Letos si titul může v kategorii závodníků do 23 let užívat znovu.

„Jel jsem sice z posledního místa, což nemám moc rád, ale podařilo se mi dojet až na nejvyšší příčku. Víím, že v mé jízdě byly malé chybičky, ale na zlato to stačilo. Mám obrovskou radost, znovu si evropský titul užívám. Navíc mě těší, že v závodě tříčlenných týmů jsem pomohl ke stříbrné medaili,“ netajil se nový mistr Evropy. Mimořádně velkou radost rovněž z druhé příčky prožíval po závodě kajakářských hlídek i Alexander Maikranz.

Pět medailí juniorů

Tereza Kneblová odjízďela na šampionát s čerstvými zkušenostmi a krásnými výsledky z pražského seniorského mistrovství Evropy a skvělým výkonem na sebe upozornila i v Krakově.

„Jízda byla skoro bez chyby a moc jsem si ji užila. Snažila jsem se být na startu klidná, bez výrazné nervozity, což se mi povedlo. Narazila jsem sice čelem lodí do břehu a myslela, že naděje na přední umístění je v nedohlednu. Avšak nečekanou situaci se mi podařilo vyřešit a zbytek jízdy byl už v pohodě,“ prozradila s úsměvem novopečená juniorská mistryně Evropy, která zvítězila s časem o 6,19 sekundy rychlejší než druhá Francouzka Doriane Delassusová.

Kajakář Jakub Krejčí se loni stal juniorským vicemistrem světa a před evropským šampionátem měl v představách zlatý cíl. „Chtěl jsem ve finále předvést hezkou jízdu, která by také byla vysoko ohodnocena, což nevyšlo. Začala dvěma malými šouchy, o kterých ani nevím. Avšak ten třetí,

na protivodě, byl obrovský a vyplynul asi z mé nervozity. Dal jsem do toho všechno, ale stačilo to jen na bronz,“ řekl trochu zklamaný kajakář.

Mezi juniorskými kajakářkami přidala bronz loňská vítězka Kateřina Beková. „S medailí jsem velice spokojena. Na startu jsem si moc nevěřila, ale během jízdy slyšela, že v průběžném pořadí jsem v čele. Jenže pak přišla osudná 17. branka a s ní i konec nadějí na zlato. Trochu mě to mrzí, ale jsem moc ráda i za bronz. Každá medaile se přece počítá,“ zdůraznila.

Kneblová pomohla ještě tříčlennému týmu kanoistek ke zlatu a Beková s Barborou Karlíkovou, která mezi juniory

startovala letos poprvé, k týmovému bronzu kajakářek.

Za zmínku ještě stojí vystoupení čerstvé olympioničky a největší favoritky Terezy Fišerové, která mezi závodnicemi do 23 let skončila šestá. „Od shora až dolů se mi nic nedařilo. Nechyběly ani dva hloupé šouchy. Mohu říct, že od půlky trati až do cíle jsem se doslova trápila. Byla jsem ráda, že se mi vůbec podařilo dobře dojet a snad se na to dalo aspoň trochu koukat,“ netajila aktuální seniorská vicemistryně Evropy.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Párovka nejrychlejší v Evropě

Úspěch přineslo mistrovství Evropy ve veslování do 23 let. Párovka byla dokonce nejrychlejší. O slovo se hlásí i atraktivní disciplína příbřežní veslování.

Dvě medaile z šesti finálových účastí vytěžili Češi na mistrovství Evropy do 23 let, které se konalo začátkem září v Duisburgu. Vynikající výkon předvedla párová čtyřka mužů, která si zaslouženě dojela pro zlaté medaile. Václav Baldrián, Marek Diblík s dukláký Tomášem Šišmou a Filipem Zimou po celé dva závodní dny předváděla skvělé výkony.

Vše korunovala finálovou jízdou v dráze číslo 1. Byli schováni na kraji a ve druhé pětistovce se ujali vedení, které udrželi až do cíle před dotírajícími Italy a domácími Němci. Strok Filip Zima se z podobného úspěchu radoval poprvé, zbylá trojice zná pocíty mistrů Evropy již z juniorské kategorie.

O druhou medaili se postaral Jan Cincibuch. Skifař lehkých vah útočil na třetí triumf z mistrovství Evropy této věkové kategorie a ve finálovém závodě měl dlouho navrch v těsném souboji s italským soupeřem. Do poslední čtvrtiny však ušetřil více sil Niels Torre a dojel si pro zlato. Svěřenec Michala Vabrouška však do své sbírky přidal šestou medaili z evropských šampionátů napříč věkovými kategoriemi.

Skifař Jan Fleissner hned při své premiéře v „těžkém“ skifu na mezinárodním poli postoupil do velkého finále a skončil na celkové šesté pozici.

„Bylo to úspěšný šampionát, konkurence velká! Mám fakt radost,“ neskrýval spokojenost s výkony českých závodníků reprezentační trenér Jakub Makovička.

Vylovil bronz z mořských vln

V druhé polovině října se v Toskánsku uskutečnila soutěž European Rowing Coastal Challenge 2020. Příbřežní veslování se s největší pravděpodobností dostane do programu olympijských her 2024 v Paříži, proto Český veslařský svaz vyslal na Apeninský poloostrov své zástupce sbírat cenné zkušenosti s tímto rychle se rozvíjícím sportem.

Do vln Tyrhénského moře se na skifu vrhl také Jan Fleissner, pro kterého to byla první zkušenost s veslováním na moři. A člen pražské Dukly si vedl výborně. Bezpečně postoupil z páteční rozjíždky vytrvalostního závodu do nedělního finále, které však bylo kvůli nepřízní počasí zrušeno.

Na sobotu byla naplánována soutěž v beach sprintech, do kterých závodníci odstartují z pláže. Po krátkém sprintu a nasazení do lodě na ně nejprve čeká přibližně 250 metrů dlouhý slalom mezi bójkami. Po otočce u poslední z nich následuje přímá cesta zpět na pláž a závěrečný běh do cíle.

Také tuto divácky atraktivní disciplínu ovlivnilo počasí. Silný vítr, velké vlny a k tomu bouřka nedovolily organizátorům kompletně dokončit závodní program

Jan Cincibuch

celého dne. Jan Fleissner však skvěle zúročil nabyté zkušenosti z páteční jízdy.

Vyhrál svou rozjíždku a v celkovém pořadí kvalifikace si připsal třetí nejrychlejší čas. Za sebou nechal například i úřadujícího mistra světa v Beach Sprintech, Adriana Miramóna Quirogu ze Španělska. Ve čtvrtfinále však na vlastní kůži poznal, čeho je schopné rozbourené moře. Pár temp po startu o vlnu zlomil veslo a vypadalo to, že medailové ambice se rázem rozplynuly.

Na bývalého juniorského mistra světa i Evropy se však usmálo štěstí! Špatné počasí nedovolilo pořadatelům odjet všechny potřebné jízdy. Proto organizátoři vyhlásili konečné výsledky podle pořadí v kvalifikaci, a Honza Fleissner tak ve své premiéře na moři vybojoval velice cenný bronz.

Text: Ivana Roháčková
Foto: František Piškule

sportovců ASC DUKLA za leden–listopad 2020

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství Evropy	4	3	–	7
Mistrovství Evropy do 23 let	5	4	2	11
Mistrovství světa juniorů	–	–	1	1
Mistrovství Evropy juniorů	3	–	3	6
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
CELKEM	12	7	7	26

Světový pohár (celkově):

2. Ester Ledecká (lyžování – alpské disciplíny, sjezd)
3. Ester Ledecká (lyžování – alpské disciplíny, alpská kombinace)
3. Kateřina Nash (cyklistika – cyklokros)
4. Eva Samková (snowboarding – snowboardcross)

Český rekord seniorský:

Jarmila Macháčová (dráhová cyklistika, hodinovka – 43 km a 788 m)

Sára Kaňková, Veronika Jaborníková, Petra Ševčíková (dráhová cyklistika, sprint družstev – 51,789)

Český rekord juniorský:

Kristýna Burlová (dráhová cyklistika, 2 km stíhací jednotlivců – 2:36,307)

Kristýna Burlová (dráhová cyklistika, 20 km jednotlivců – 28:08,914)

Tituly mistra ČR: 142 (122 seniorských, 20 juniorských)

Zisk nominace na OH v Tokiu získaná v roce 2020:

Tomáš Bábek (dráhová cyklistika – keirin, sprint)

Tereza Fišerová (vodní slalom – C1 ženy)

Sestavila: Ivana Roháčková

DUKLA Armádní Sportovní Centrum

ÚVOD O NÁS ODDÍLY SPORTOVNÍ VÝSLEDKY ZPRÁVY KONTAKT

SAMKOVÁ BUDE BĚHEM NEJISTÉ SEZONY OBHAJOVAT SVĚTOVÉ ZLATO
28.11.2020

LEDECKÁ SKONČILA V KVALIFIKACI
Ester Ledecká v paralelním obřím slalomu ve třetím ze čtyř závodů SP alpských lyžařek v rakouském středisku Lech/Zurs neuspěla. Z kvalifikace do finále šestnáctky pro vyřizovací
Datum publikování: 27.11.2020

ROUČKOVÁ NA DAKARU NEBUDE
Česká závodnice Olga „Ollie“ Roučková nenastoupí do Dakaru 2021. Rozhodla se tak po měsíční analýze se svým týmem. „Moje srdce říká ano, ale moje hlava říká ne,“ napsala jezdčynie na čtyřkolce
Datum publikování: 26.11.2020

ASC Dukla
Armádní sportovní centrum Dukla
Oficiální účet Armádního sportovního centra Dukla
2020

Mohlo by se vám líbit
Husoni Europe

ASC DUKLA
@AscDukla · Sportovní klub

ascdukla Upravit profil

Příspěvky (249) Sledující (2 300) Sledji (342)

ASC Dukla
Armádní sportovní centrum Dukla
www.facebook.com/AscDukla

VESELÉ VÁNOCE A PEVNÉ ZDRAVÍ V NOVÉM ROCE

VÁM PŘEJE

VOJENSKÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

Kalendář ASC DUKLA 2021

JAK ŠEL ČAS

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

RAJSKÉ ČASY V ÚDA

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

OLYMPIJSKÉ ÚSPĚCHY

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

ZLATÁ LÉTA PADESÁTÁ

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

PANÍ TRENERKA

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

DOMĚČEK V TROJI

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

NÁS ŽIVOT POD PĚTI KRUHY

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

OŠTĚPÁŘSKÁ RODINA

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

OSLAVY NAROZENIN

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

FILM ZÁTOPEK

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

O SETKÁVÁNÍ A UBYVÁNÍ SIL

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

MEMORIÁL DANY ZÁTOPKOVÉ

UDÁNÍ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

